Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βεβαιούμενον ὅτι ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἀφ τὸ κατ' ἀρχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώρον ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀναγνωσμα ἀμωμον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησία δραχμ. 7δ. Ἑξάμηνος δρ. 4ρ. Τρίμηνος δρ. 2ρ.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκαπ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἑρμείδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος | Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἀπριλίου 1926 | Ἔτος 48ον —Ἀριθ. 13

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Πάλι λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ μόνος του καὶ ἀμέσως. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε νὰ πάῃ νὰ πάρῃ τὸ περιβόητο πιστόλι του καὶ νὰ ὁρμήσῃ μέσα στὸ δωμάτιο. Μὰ πάλι συλλογίστηκε ὅτι οἱ κλέφτες εὔκολα θὰ τὸν ἔκκναν καλὰ καὶ θάπαιρναν τὸ λάφυρό τους.

Μὰ καθὼς ἦταν ἕτοιμος νὰ μπῇ μέσα, τὸ μάτι του ἔπεσε πάνω στὸν ἠλεκτρικὸ διακόπτη καὶ τότε τοῦ ἦρθε μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευση. Θυμήθηκε ὅτι, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ κ. Καρινὸ εἶχε κάμει μερικὰ πειράματα μὲ τὸ μηχάνημα κι' ὅτι τὰ ἠλεκτρικά του σύρματα εἶχαν μείνει ἀπὸ τότε ἑνωμένα μὲ τὴν πρίζα τῆς κάμαράς του. Ὥστε, δὲν εἶχε παρὰ νὰ γυρίσῃ τὸ διακόπτη γιὰ νὰ μεταδώσῃ τὸ ρεῦμα στὸ μηχάνημα.

Τέπε καὶ τέκανε. Καὶ τότε ἀκολούθησ' ἕνα παράδοξο ἀποτέλεσμα ποὺ ὅμως ὁ Φραγκίσκος τὸχε προβλέψει: Μιὰ δυνατὴ πράσινη λάμψη πετάχτηκε ἀπὸ τὴ συσκευή, ὅπως γινόταν σὲ ὅλα τὰ πειράματα, καὶ τύφλωσε τοὺς λῃστὲς ποὺ κρατοῦσαν κιόλας στὰ χέρια τους τὸ κουτί. Ἐνόμισαν ὅτι εἶχε γίνει καμμιὰ ἔκρηξη ἢ ὅτι ἦταν καμμιὰ θεία ἐπέμβαση,— ποιὸς ξέρει; δὲν ἦταν κι' ἡ γιορτὴ τοῦ παντοδύναμου Δράκοντά τους; — καὶ, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο τους, ἄφισαν πάλι τὸ κουτὶ στὸ τραπέζι κι' ἔφυγαν ὅλοι, τρέχοντας καὶ ξεφωνίζοντας ἀπὸ τὴν τρομάρα τους.

Ἡ νίκη ἦταν τέλεια. Ὅταν μπῆκε στὴν κάμαρα, ὁ Φραγκίσκος τὴ βρῆκε ἀδειανή. Ἀπὸ τάνοιχτὸ παράθυρο εἶδε τοὺς τέσσερες νὰ φεύγουν, καὶ μαζί τους καὶ τὸν πέμπτο ποὺ δὲ φοροῦσε μάσκα, μὰ ποὺ ἔκρυβε τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ μανίκι του. Ὡστόσο, ὁ Φραγκίσκος γνώρισε τὴν καμπούρα καὶ τὴ φαλάκρα τοῦ Τρουὶ—Τιέν.

Ὅταν γύρισε κοντὰ στὴ Λούση, ἐκείνη τοῦκαμε παράπονα:

— Μὰ τί ἔγινες; Μισὴ ὥρα σὲ περιμένω. Τώρα πιὰ ἡ πομπὴ πέρασε. Οὔτε φωτογραφία οὔτε τίποτα. Ὥραῖα τὰ κατάφερες!

Ὁ φίλος μας, δίχως νὰ προσπαθήσῃ νὰ δικαιολογηθῇ, μὲ μιὰ ψυχραιμία ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἡλικία του, εἶπε στὴ Λούση.

— Μὴ σὲ νοιάζει γιὰ τὶς φωτογραφίες, Λούση. Πῆρα μιὰ ποὺ ἀξίζει ὅ,τι πῆς.

— Ἀδύνατο! καὶ πῶς δὲν ἦρθες νὰ τὴν πάρουμε μαζύ;

— Γιατὶ ἀπάνω βρῆκα τὴν εὐκαιρία. Μὰ σὲ βεβαιώνω ὅτι εἶναι ὑπέροχη αὐτὴ ἡ φωτογραφία καὶ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ κάθε ἄλλη.

— Καὶ πότε θὰ κάμῃς τὴν ἐμφάνιση;

— Σὲ λίγο θὰ τὴ δείξουμε καὶ τοῦ μπαμπᾶ σου καὶ νὰ ἰδῇς ποὺ θὰ ἐνδιαφερθῇ πολύ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'
Ὁ Βασιλιὰς Σεϊτοβάθ

«Ὁ ἀνώτερος διοικητὴς πρὸς τὸν »διοικητὴ τοῦ Σαϊγκόν:

«Παρακαλῶ νὰ εἰδοποιήσετε τὸν μη»χανικὸ κ. Καρινὸ ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ βα»σιλιὰς τοῦ Κάμποτζ θὰ τὸν »δεχθῇ σὲ ἰδιαίτερη ἀκρόαση »τὴν Τρίτη, 29 Δεκεμβρίου, στὶς »ἕξη».

Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ ἔφτασε στὴ μικρὴ πόλη Χιδίσκο, ὀχτὼ μέρες μετὰ τὴν περίφημη γιορτὴ τοῦ Δράκοντα. Καθόνταν ἀκόμη στὸ τραπέζι, ὅταν ὁ ἀγγελιαφόρος στρατιώτης ἔφερε τὸν κίτρινο φάκελο μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ κυβερνείου. Ὁ μηχανικὸς τὸν ἄνοιξε μὲ τὴν ἀδιαφορία ποὺ ἔδειχνε τώρα τελευταῖα σ' ὅλες του τὶς ἀσχολίες. Ὡστόσο, μόλις τὸ διάβασε, χαμογέλασε κι' εἶπε στὰ παιδιά:

— Θὰ θέλατε νὰ φύγουμε σὲ δυὸ μέρες γιὰ τὸ Κάμποτζ;

— Θὰ ἤμουν ἐνθουσιασμένη! εἶπε ἡ Λούση.

— Καὶ γὼ τὸ ἴδιο, εἶπε κι' ὁ Φραγκίσκος.

Ὁ μηχανικὸς τότε τοὺς ἔδειξε τὸ ἔγγραφο καὶ τοὺς ἐξήγησε ὅτι, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν ἔλθει στὴν Ἰνδοκίνα, εἶχε ζητήσει τὴν ἄδεια νὰ ἐξερευνήσει τὴν περιοχὴ τοῦ Ἀγκὸρ καὶ τοῦ Κάμποτζ. Ἡ πρόσκληση αὐτὴ ἦταν ἀπάντηση στὴν αἴτησή του.

Ὅταν ὅμως ἦρθε ἡ μέρα ποὺ ἔπρεπε ν' ἀποφασιστεῖ αὐτὸ τὸ

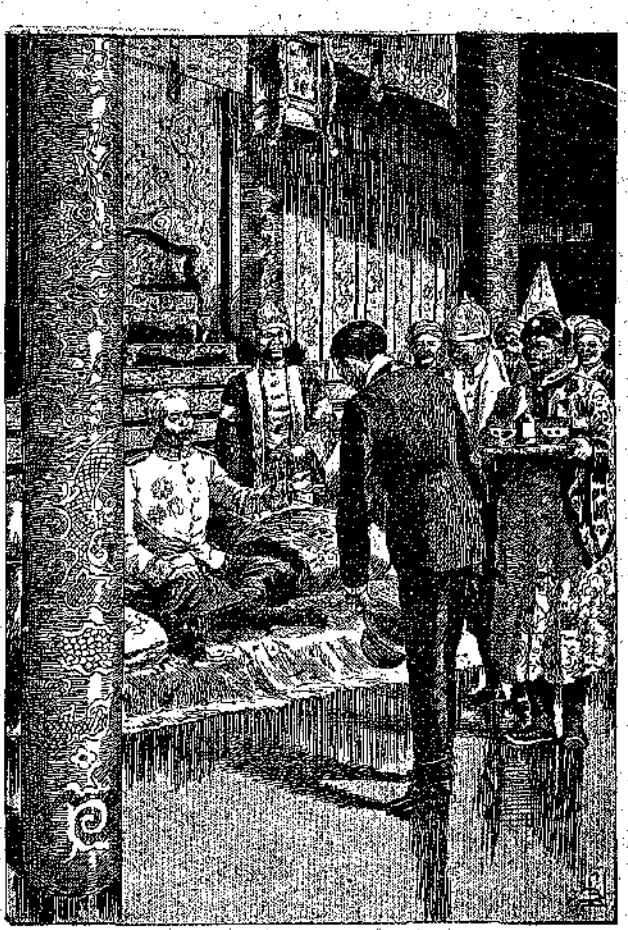

«Μὲ ἄκαιρη αὐγένεια ὁ γέρος βασιλιάς . . .» (Σελ. 142, στ. β'.)

ταξίδι, ὁ μηχανικὸς ἔγινε καὶ πάλι δισταχτικός. Ἔλεγε πὼς εἶχε δουλειὲς καὶ δὲ μποροῦσε νὰ φύγει. Τὰ δυὸ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ λυποῦνται καὶ μάλιστα ὁ Φραγκίσκος μὲ θλίψη του ἔβλεπε ὅτι ὁ χαρακτήρας τοῦ προστάτη του ἄλλαζε ὁλοένα καὶ περισσότερο.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴ χαρά τους, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα, ὁ κ. Καρινὺ τοὺς εἶπε:

— Δοιπόν, ἑτοιμαστῆτε: αὔριο φεύγουμε γιὰ τὸ Κάμποτζ.

Ἡ Δούση χτύπησε παλαμάκια. Ὁ Φραγκίσκος ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσει μιὰ ἐρώτηση:

— Κι' ὁ κ. Ἀλδέρτος, θἄρθει κι' αὐτός;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, ὁ Κοὺ-Σὺ μένει στὸ Σαΐγκόν.

— Θαυμάσια! ψιθύρισε ἀπὸ μέσα του ὁ Φραγκίσκος.

***

Ὅσο κι' ἂν φαίνεται ρωμαντικὸ καὶ ἀξιοπερίεργο ἕνα ταξίδι ἀπὸ τὸ Σαΐγκὸν στὸ Κάμποτζ, πρέπει ὡςτόσο νὰ φανερώσουμε ὅτι εἶναι κάτι ἁπλούστατο: Ἀπὸ τὸ Σαΐγκὸν παίρνει κανεὶς τὸ αὐτοκίνητο καὶ σὲ τέσσερες ὧρες βρίσκεται στὶς ὄχθες τοῦ Μεκόν. Ἐκεῖ μπαίνει στὸ βαποράκι τοῦ ποταμοῦ καὶ σὲ πέντε ὧρες φτάνει στὸ Πνὸμ-Πέν. Ἡ πρώτη διαδρομὴ γίνεται ἀνάμεσα σὲ δενδροφυτείες. Ἡ δεύτερη ἀνάμεσα σὲ βαμβακιές.

Οἱ φίλοι μας ἔφτασαν κατὰ τὶς τρεῖς τ' ἀπόγεμα στὸ Πνὸμ-Πέν, τὴν πρωτεύουσα τοῦ Κάμποτζ. Ἡ πόλη αὐτὴ ἔκανε πολὺ καλὴ ἐντύπωση στὸ Φραγκίσκο καὶ στὴ Δούση. Εἶναι καινούργια, καθάρια καὶ γεμάτη κήπους καὶ δέντρα.

Ὁ κ. Καρινὺ πῆγε ἀμέσως στὸ παλάτι καὶ ἔδειξε τὴν πρόσκλησή του. Ὅταν γύρισε, ἀνάγγειλε στὰ παιδιὰ ὅτι εἶχε πιτύχει τὴν ἄδεια νὰ τὰ πάρει μαζύ του στὴν ἀκρόαση. Φαντασθῆτε τὴ χαρά τους! Ἡ Δούση ἔβαλε τὼραιότερο φόρεμά της ἀπὸ ἄσπρη μουσελίνα κι' ὁ κ. Καρινὺ ἔβαλε σμόκιν, σύμφωνα μὲ τὴν ἐθιμοτυπία.

Τὸ παλάτι εἶναι χτισμένο στὸ νότιο μέρος τῆς πόλης. Τὰ κτίρια ποὺ τὸ ἀποτελοῦν εἶναι βαμμένα μὲ πολὺ χτυπητὰ χρώματα, κόκκινο, κίτρινο, πράσινο, ποὺ καθὼς τὰ χτυπᾷ ὁ ἥλιος, θαμπώνουν τὰ μάτια τῶν Εὐρωπαίων, ποὺ δὲν εἶναι συνεθισμένοι.

Ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ παλατιοῦ μὲ κίτρινο χιτώνιο καὶ κόκκινο σκούφο, ὁδήγησε τὸν κ. Καρινὺ καὶ τὰ παιδιά, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς κήπους, στὸ κεντρικὸ κτίριο, ποὺ τὶς στέγες του τὶς βαστοῦνε φτερωτοὶ δράκοντες. Οἱ στύλοι ποὺ στηρίζουν τὶς στέγες εἶναι στολισμένοι μὲ τὸ ἱερὸ φίδι ποὺ τυλίγεται τριγύρω τους. Παντοῦ ἄφθονο χρυσάφι, παντοῦ πολυποίκιλα καὶ χτυπητὰ χρώματα. Ὁ θρόνος, σκαλισμένος σὲ ξύλο, βρίσκεται πάνω σ' ἕξη σκαλιὰ κι' ἀπὸ πάνω του εἶναι ἐννιὰ ἄσπρα παρασόλια.

Ἐλαφνικὰ ἀκούγονται ἤχοι μουσικῆς. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ μηχανικὸς καὶ τὰ παιδιὰ εἶδαν τὸ γέρο βασιλιὰ νὰ μπαίνει μὲ λευκὴ εὐρωπαϊκὴ στολὴ καὶ μ' ἕνα τεράστιο τσιγάρο στὸ στόμα. Εἶν' ἕνας πολὺ ὄμορφος γέρος, ποὺ βαστιέται καλά, μ' ὅλο ποὺ εἶναι ὀγδόντα δυὸ χρονῶν.

Ὁ βασιλιὰς δὲν ἀνέβηκε στὸ θρόνο του, καθὼς περίμεναν τὰ παιδιά, μὰ πῆγε καὶ κάθισε σ' ἕνα ντιβάνι μὲ πολλὰ μαξιλάρια, ποὺ βρισκόταν μπροστὰ ἀπὸ τὸ θρόνο.

Ὁ μηχανικὸς ὑποκλίθηκε βαθιὰ καὶ περίμενε. Ὁ Σιστοδὰθ ἔκαμε νόημα κι' ἕνας ὑπηρέτης ἔφερε ἕνα δίσκο μὲ σαμπάνια καὶ τσιγάρα. Μὲ ἄπειρη εὐγένεια, ὁ γέρος βασιλιὰς προσέφερε στὸν κ. Καρινὺ ἕνα ποτήρι γαλλικὸ κρασὶ καί, ἀφοῦ ἐξέφρασε τὸ θαυμασμό του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του πρὸς τὸ γαλλικὸ ἔθνος, ρώτησε τὸν ἐπισκέπτη του σὲ τί μποροῦσε νὰ τοῦ χρησιμεύσει.

Τοῦ εἶχαν δώσει ἕνα σημείωμα καὶ τεθρίριχνε κάθε τόσο ἀπὸ μιὰ ματιά. Ἤξερε λοιπὸν ποιὸς ἦταν ὁ ἐπισκέπτης του. Ἀφοῦ ἄκουσε τὰ αἰτήματα τοῦ μηχανικοῦ, πάντα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ διερμηνέα, γύρισε σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του καὶ εἶπε.

— Θὰ δώσετε στὸ γάλλο μηχανικὸ ὅλες τὶς ὁδηγίες ποὺ τοῦ χρειάζονται. Ἂν θέλει, τοῦ δίνετε καὶ μιὰ συνοδεία.

Κι' ἡ ἀκρόαση τελείωσε. Ὁ μηχανικὸς εὐχαρίστησε τὸ βασιλιὰ καὶ βγῆκε μαζὶ μὲ τὰ παιδιά, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ καὶ τὶς ὑποσχέσεις του.

— Παιδιά, εἶπε χαρούμενα, αὔριο φεύγουμε γιὰ τὸ Ἀγκόρ, ὅπου θὰ ἰδῆτε ἀξιόλογα μνημεῖα, κι' ὕστερα θὰ πᾶμε νὰ ἐξετάσουμε τὰ μεταλλεῖα.

Καὶ γυρίζοντας στὸ Φραγκίσκο, προσέθεσε:

— Ἔτσι θὰ πάψεις νὰ γκρινιάζεις, μικρέ μου συνέταιρε. Θὰ πάρω μαζί μου καὶ τὸ μηχάνημα. Θὰ μᾶς χρησιμεύσει γιὰ νὰ ἐξετάσουμε τὸ βάθος τῶν μεταλλευτικῶν στρωμάτων καὶ νὰ ἀνακαλύψουμε ὅ,τι μᾶς χρειάζεται.

— Θαυμάσια! φώναξε ὁ Φραγκίσκος. Ἐκεῖ θἄμαστε μακρυὰ κι' ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας.

— Ἔτσι φαντάζομαι κι' ἐγώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'.

Ἡ ὁπλιὰ τῶν Λευκῶν.

Πρὸς τὸ Ἀγκόρ! Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι μιὰ ἀληθινὴ ἀποικιακὴ ἐκστρατεία. Τὸ καραβάνι συνοδεύεται ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἰθαγενεῖς ἀχθοφόρους, ποὺ τοὺς προσέφερε στὸ μηχανικὸ ὁ βασιλιὰς Σιστοδάθ, καὶ ποὺ τοὺς διοικεῖ ἕνας μεγαλόσωμος σιωπηλὸς ἄντρας. Φορεῖ χακὶ στολὴ σὰν ἐγγλέζος ἀξιωματικὸς κι' ἡ προφορά του εἶναι γερμανική. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ ἀντιπαθητικό. Ἂν δὲν τὄχε συστήσει κι' αὐτὸ ὁ βασιλιάς. Γιαὐτὸ δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ θεωρηθεῖ φίλος καὶ τοὔχαν ἀφίσει δλη τὴ φροντίδα γιὰ τὴν πορεία.

Ἄλλωστε ἐκτελοῦσε θαυμάσια τὰ καθήκοντά του, ἔδινε διαταγὲς στοὺς ἰθαγενεῖς κι' αὐτοὶ τὰν ἀπάκουαν μὲ φόβο, μὰ ὄχι μὲ προθυμία. Ὁ παράξενος αὐτὸς ἀρχηγὸς μὲ τὰ ἐγγλέζικα ρούχα καὶ τὸ γερμανικὸ παρουσιαστικὸ ἄκουγε στὸ ὄνομα ταγματάρχης Πλάου. Τί γύρευε ὁ ταγματάρχης αὐτὸς στὴν αὐλὴ τοῦ βασιλιᾶ Σιστοδάθ καὶ ποιὰ ἦταν ἄραγε ἡ ἀληθινὴ ἐθνικότητά του; Αὐτὸ προσπάθησε νὰ μάθει ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ ὁ κ. Καρινύ, μὰ γρήγορα εἶδε ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς δὲν εἶχε πολλὰ λόγια. Ἀπαντοῦσε ξερὰ-ξερὰ κι' ἀπότομα στὶς ἐρωτήσεις του καὶ τοὔκοβε ὅλο τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήσει. Φαινόταν σὰ νὰ ἐκτελοῦσε μιὰ διαταγὴ ποὺ δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε.

Ὁ μηχανικὸς δὲν ἔδινε καὶ πολλὴ προσοχὴ στοὺς τρόπους τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συνοδείας κι' εἶπε στὰ παιδιά:

— Μόνο εἰκοσιτέσσερες ὧρες θὰ ὑποφέρουμε τὴν παρουσία του. Ὅταν φτάσουμε στὸ Κομπὸν-Σνάν, θὰ μᾶς παραδώσει στὸ διευκητὴ καὶ θὰ τὸν ξεφορτωθοῦμε. Μοῦ κάθεται στὸ στομάχι!

— Καὶ μένα τὸ ἴδιο! εἶπε ὁ Φραγκίσκος.

Στὸ Κομπὸν-Σνὰν ἄφισαν ταὐτοκίνητα καὶ μπῆκαν σὲ βάρκες γιὰ νὰ περάσουν μιὰ λίμνη. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΟΙΞΗ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Ἀπόψαμε νὰ κελαϊδᾷ
δλονυχτὶς τ' ἀηδόνι
καὶ πῆγε νὰ ξεκουραστῆ
ζεστὰ μέσ' στὴ φωλιά.
Μὰ ξάφνου ὁ κορυδαλός,
μέσα στὴ σιγαλιά,
ἕνα τραγούδι ἀργυνᾶ
ποὺ τὰ πουλιὰ λιγώνει.

Στοῦ εὐκάλυπτου τὴν κορυφὴ
ἡ δυίχλη δὲ θαμπώνει.
Τρελλὰ σπουργίτια παίζουνε
μέσα στὴν πασχαλιά.
Κ' οἱ ἀχείδες τοῦ ἥλιου σὰν ξανθῆς
νεράϊδες τὰ μαλλιά,
τὸν κάθε γεροτζίτζικα
κάνουν νὰ ξηνανεψνῆ.

Γλυστροῦνε τὰ χρυσόψαρα
στῆς λίμνης τὰ νερά.
Καὶ τὰ παιδάκια πεταχτά,
μὲ γέλια καὶ χαρά,
τρέχουνε μὲ ξεφωνητὰ
στὴ σμαραγδένια χλόη.

Στὸ ἴδιο παγκάκι κάθουνται
ὁ πλούσιος κι' ὁ φτωχός.
—Πόσο μ' ἀρέσουν τὰ ὄνειρα
τοῦ κάνω, μοναχός,
σὲ μιὰν ἀλλέα ταπεινὴ
ὅπου ἀνθίζει ἡ ἀλόη!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

Ο ΒΑΘΜΟΣ

Νομίζω ὅτι τὸ σχολειὸ τῆς δεσποινίδας Ζανσὲν εἶναι τὸ καλύτερο παρθεναγωγεῖο τοῦ κόσμου. Ὅλες οἱ μαθήτριες τῆς δεσποινίδας Ζανσὲν εἶναι φρόνιμες κι' ἐπιμελεῖς καὶ εἶναι μιὰ χαρὰ νὰ παρατηρῆ κανεὶς τ' ἀκίνητα προσεχτικὰ σωματάκια τους. Θἄλεγες πὼς εἶναι μικρὲς ἄψυχες μποτίλλιες, ὅπου ἡ δεσποινίδα Ζανσὲν πιάνει καὶ χύνει τὴ σοφία.

Ἡ δεσποινίδα Ζανσὲν κάθεται ὁλάτσα στὴν ἀψηλὴ ἕδρα της. Εἶναι σοβαρὴ καὶ γλυκειά. Τὰ στρωτὰ μαλλιά της κ' ἡ μαύρη πελερίνα της ἐμπνέουν συμπάθεια.

Ἡ δεσποινίδα Ζανσὲν εἶναι σοφὴ καὶ μαθαίνει στὶς μαθήτριές της ἀριθμητική. Λέει στὴ Ρόζα:

— Ρόζα, ἂν ἀπὸ τὰ δώδεκα, βγάλω τέσσερα, πόσα μοῦ μένουν;

— Τέσσερα! ἀπαντᾷ ἡ Ρόζα.

Ἡ δεσποινίδα Ζανσὲν δὲν μένει ἱκανοποιημένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπάντηση:

— Σύ, Ἐμμελίνα, ἂν ἀπὸ τὰ δώδεκα, βγάλω τέσσερα, πόσα μοῦ μένουν;

— Ὀχτώ! ἀπαντᾷ ἡ Ἐμμελίνα.

Κι' ἡ Ρόζα βυθίζεται σὲ βαθειὲς σκέψεις. Τὸ παραδέχεται τώρα ὅτι μένουν ὀχτὼ στὴ δεσποινίδα Ζανσέν, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη ἂν αὐτὰ τὰ ὀχτὼ εἶναι ὀχτὼ καπέλλα, ἢ ὀχτὼ μαντήλια ἤ, ποιὸς ξέρει, ὀχτὼ μῆλα ἢ ὀχτὼ πέννες. Ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὴν βασανίζει αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία. Ὅταν τῆς λὲν ἕξη φορὲς ἕξη κάνουν τριανταέξη, δὲν ξέρει ἂν αὐτὰ τὰ τριανταέξη εἶναι τριανταέξη καρέκλες ἢ τριανταέξη καρύδια. Καὶ δὲν καταλαβαίνει γρὺ ἀπὸ ἀριθμητική.

Στὴν Ἱερὰ Ἱστορία ὅμως εἶναι σοφή. Καμμιὰ ἄλλη μαθήτρια τῆς δεσποινίδας Ζανσὲν δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψη τὸν Ἐπίγειο Παράδεισο καὶ τὴν Κιβωτὸ τοῦ Νῶε ὅπως ἡ Ρόζα. Ἡ Ρόζα ξέρει ὅλα τὰ ἄνθη τοῦ Παραδείσου καὶ ὅλα τὰ ζῶα τῆς Κιβωτοῦ. Ξέρει ἀκόμα τόσους μύθους, ὅσους κι' ἡ δεσποινίδα Ζανσέν. Ξέρει ὅλα τὰ λόγια τοῦ Κόρακα καὶ τῆς Ἀλεποῦς, τοῦ Γαδάρου καὶ τοῦ Σκύλου, τοῦ Πετεινοῦ καὶ τῆς Κότας. Δὲν ἀπορεῖ ὅταν ἀκούει ὅτι τὰ ζῶα ἄλλοτε μιλοῦσαν. Θἀποροῦσε μάλιστα ἂν τῆς ἔλεγαν πὼς δὲν μιλοῦν. Ἔχει πεποίθηση ὅτι νοιώθει τὴ γλῶσσα τοῦ σκύλου της τοῦ Τὸμ καὶ τοῦ καναρινιοῦ της τοῦ Ζίπ. Κι' ἔχει δίκιο: τὰ ζῶα πάντοτε μιλοῦσαν καὶ μιλοῦν ἀκόμη. Μὰ μιλοῦν μονάχα σ' ὅσους τ' ἀγαποῦν. Ἡ Ρόζα τ' ἀγαπᾷ κι' ἐκεῖνα τὴν ἀγαποῦν. Γι' αὐτὸ καὶ νοιώθει τὴ γλῶσσα τους. Ἄμα δὲν ἀγαπᾶς, δὲ μπορεῖς νὰ νοιώσης.

Σήμερα, ἡ Ρόζα εἶπε τὸ μάθημά της νεράκι. Πῆρε καλὸ βαθμό. Κι' ἡ Ἐμμελίνα πῆρε καλὸ βαθμὸ γιατί εἶπε καλὰ Ἀριθμητική.

Ὅταν σκόλασαν, ἡ Ρόζα εἶπε στὴ μαμμά της ὅτι πῆρε καλὸ βαθμό. Καὶ ρώτησε:

— Ἕνας καλὸς βαθμός, τί χρησιμεύει, μαμμάκα;

— Ἕνας καλὸς βαθμὸς δὲ χρησιμεύει σὲ τίποτα, ἀπάντησε ἡ μαμμὰ τῆς Ρόζας. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νἆσαι περήφανη ποὺ τὸν πῆρες. Θὰ μάθεις μιὰ μέρα ὅτι οἱ πιὸ πολύτιμες ἀμοιβὲς εἶναι ἐκεῖνες ποὺ δίνουν τιμὴ δίχως κέρδος.

(Anatole France)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

8.

Ἀπόψε ἔγειρε ἀταλὰ
ἡ γιαγιὰ κι' ἀποκοιμήθη·
Πάψετε τὶς φωνές,
Κάποιο γλυκὸ θὰ ὀνειρευτεῖ
καινούργιο παραμύθι
Νὰ μᾶς τὸ πεῖ ἀργά, σιγά,
στὶς βαριχειμωνιὲς

Ἀπόψε ἔγειρε ἀταλὰ
ἡ γιαγιὰ κι' ἀποκοιμήθη·
Κυττάξτε—λὲς—γελᾶ,
Πλέρια ἡ χαρὰ—πῶς φτερουγᾶ!—
στὰ γέρικά της στήθη:
Τὸ παραμύθι τ' ὄνειρο
εἶν' ὄμορφο, παιδιά!

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΚΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΗ'.

Κανένας καὶ τίποτα δὲν διακόπτει αὐτὸ τὸ τσιμπούσι. Ὁ μικρὸς Φὶξ-Φὸξ κοιμᾶται. Εἶχε πλαγιάσει ἀπὸ ναρὶς κι' ἡ φασαρία δὲν τὸν ξύπνισε γιατὶ εἶχε τὸν ὕπνο βαρύ. Οἱ δεσποινίδες Παγιασάνου κι' ὁ Φακὴς ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν κλεισμένοι στὸ ἀπόμερο γραφεῖο. Ἀπὸ κεῖ προσπαθοῦν νὰ κατολάβουν τί κάνει ἡ Ἀρκούδα. Κι' ὅσο ἀκοῦνε διάφορους κρότους, συμπεραίνουν πὼς εἶναι ἀκόμα στὸ σπίτι καὶ τὸ ἀλευρογυρίζει. Ποῦ νὰ ξεμυτίση κανένας!

Ἀνενόχλητος λοιπὸν ὁ σιὸρ-Πίπης τρώει καὶ πίνει. Ἔφαγε πέντε κομμάτια πήτα, δυὸ πιάτα ρυζόγαλο καὶ δυὸ φραντζόλες. Καὶ τρώγοντας, ἄδειασε σιγὰ-σιγὰ ὁλάκερη τὴ μποτίλια μὲ τὸ κοκκινέλι.

Ἀλλὰ τὸ κοκκινέλι εἶναι κρασὶ δυνατό. Κι' ὁ σιὸρ-Πίπης, ἔρχεται στὸ κέφι καὶ σηκώνεται μ' ἕνα ποτήρι στὸ χέρι καὶ χοροπηδᾷ τραγουδώντας:

Πουλάκι ξένο
Ξενιτεμένο
Κυνηγημένο
Ποῦ νὰ σταθῶ;...

Αὐτὸ τὸ τραγούδι θυμήθηκε ποὺ τἄλεγε στὰ νιάτα του. Κι' ὕστερα, ἀφοῦ κουράστηκε νὰ χορεύη, ξαναφόρεσε τὴ μάσκα του καὶ τὰ γάντια του, ξανάγειρε τέλεια ἀρκούδα, πῆρε τὸ κερί, βρῆκε τὴν ξώπορτα καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

Στὸ κέφι ἀκόμα, πήγαινε τρικλίζοντας καὶ τραγουδώντας. Οἱ δρόμοι ἦταν ἔρημοι. Εἴδεμὴ πόσο θὰ παραξενευόνταν οἱ ἄνθρωποι ἂν ἔβλεπαν μιὰν Ἀρκούδα νὰ περπατῆ ὀρθὴ καὶ νὰ ξεφωνίζη τραγουδιστὰ πὼς εἶναι πουλάκι ξένο ξενιτεμένο!...

Μὰ ποῦ πήγαινε τώρα ὁ μασκαρεμένος καὶ μισομεθυσμένος σιὸρ-Πίπης;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΝΟΙΞΕ τελοιπάντων κι' ἡ Ἀκαδημία, τώραιότερο καὶ τὸ πολυτελέστερο ἀπὸ τὰ νέα μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν.— Μὰ ἦταν κλειστή; θἀπορήσουν ὅσοι, περνώντας, ἔβλεπαν πάντα τὴν πόρτα της διάπλατη κι' ἀνθρώπους νὰ μπαινοβγαίνουν.— Ὄχι, καθαυτὸ κλειστὴ δὲν ἦταν. Ἀπὸ χρόνια ἐστέγαζε τὸ Νομισματολογικὸ Μουσεῖο, τὸ Ἀρχεῖο τοῦ Κράτους, τὴν Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ κι' ἡ αἴθουσά της, τελευταία, χρησιμοποιόταν γιὰ καλλιτεχνικὲς ἐκθέσεις καὶ διαλέξεις... περὶ πνευματισμοῦ. Δηλαδὴ μόνο Ἀκαδημία δὲν ἦταν! Ἀλλ' ἀπὸ προχθὲς εἶναι. Τὸ σῶμα τῶν Ἀθανάτων ἱδρύθηκε· καὶ τὴν 25 Μαρτίου, μὲ μεγάλη ἐπισημότητα, ἔγειναν τὰ ἐγκαίνια.

Ὥστε λύθηκε κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ποὺ σαρανταπέντε ὁλάκερα χρόνια,— ἀπὸ τότε δηλαδὴ ποὺ τελείωσε τὸ κτίριο,— ἔμενε ἄλυτο. Κι' ἐνῷ μιὰ Ἑλληνικὴ Ἀκαδημία μποροῦσε νὰ εἶχε ἱδρυθεῖ μιὰ χαρὰ καὶ πρὶν τελειώσει αὐτὸ καὶ νὰ στεγασθῇ προσωρινὰ ὁπουδήποτε, ἐδίσταζαν νὰ τὴν ἱδρύσουν καὶ κατόπι, μὲ τὴν ἰδέα πὼς δὲν ὑπῆρχαν... Ἀκαδημαϊκοί! Κι' ὅμως ποτὲ δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα οἱ ἔξοχοι ἐπιστήμονες, οἱ ἔξοχοι λογοτέχνες κι' οἱ ἔξοχοι καλλιτέχνες ποὺ ἦταν ἄξιοι νὰ ποτελέσουν ἕνα Πανακαδήμιο, ἕνα Ἰνστιτοῦτο. Μόνο ἡ ἐκλογὴ τῶν πρώτων ἦταν τὸ «ἀκανθῶδες ζήτημα» καὶ ὁ «γόρδιος δεσμός», ποὺ ἔκανε τὶς Κυβερνήσεις νὰναβάλλουν καὶ νὰναβάλλουν. Ἔ, αὐτὸν τὸν «γόρδιο δεσμὸ» τὸν ἔκοψε τώρα ὁ κ. Πάγκαλος μὲ τὸ σπαθί του. Καὶ κατὰ τὶς ὑποδείξεις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας,—ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ ἔτυχε νὰ εἶναι ἕνας εἰδικός, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου κ. Δ. Αἰγινήτης,—διόρισε 38 ἀπὸ τοὺς ἀριστεῖς τῆς Ἐπιστήμης, τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν, γιὰ νὰποτελέσουν τὸν πυρῆνα.

Αὐτοὶ σιγὰ-σιγὰ θὰ ἐκλέξουν καὶ τοὺς ἄλλους. Γιατὶ 60 τακτικὰ μέλη θὰ ἔχῃ ἡ Ἀκαδημία μας, χωρισμένη σὲ τρία τμήματα ἢ τάξεις: τὴν Τάξη τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν (Φυσική, Χημεία, Ἰατρική κτλ.) τὴν Τάξη τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν, (Φιλολογία, Ἱστορία, Ἀρχαιολογία, Λογοτεχνία, Ζωγραφική κτλ.) καὶ τὴν Τάξη τῶν Ἠθικοπολιτικῶν Ἐπιστημῶν (Θεολογία, Φιλοσοφία, Νομική κτλ.). Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ 60 αὐτὰ τακτικὰ μέλη, θὰ ἔχῃ καὶ πολλὰ ἄλλα, πρόσεδρα, ἀντεπιστέλλοντα, ἐπίτιμα. Ἰδιαίτερη στοργὴ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ δὲν θὰ ἔχουν ὅπως ἄλλοι· μόνο ἕνα σῆμα θὰ φέρουν πάντα στὴν κουμπότρυπα: χρυσὸ κεφαλάκι Ἀθηνᾶς μέσα σὲ στρογγυλὸ κλαδὶ ἐλιᾶς· καὶ τὸ ἴδιο, μεγαλύτερο, θὰ τὸ κρεμοῦν στὸ στῆθος μὲ μενεξελιὰ κορδέλλα, στὶς ἐπίσημες ἐμφανίσεις των.

Κι' ὁ σκοπὸς τῆς Ἀκαδημίας; θὰ ρωτήσετε τώρα.—Εἶναι διπλός. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, νὰ τιμᾷ, νὰνταμείβῃ τοὺς κορυφαίους τῶν Ἐπιστημῶν, τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν, ἀνυψώνοντάς τους στὸ «ὕπατον ἀκαδημαϊκὸν ἀξίωμα» μὲ τὸν καθιερωμένο πιὰ τίτλο τοῦ «ἀθανάτου»· κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη,—τὸ κυριότερο βέβκια,— νὰ προάγῃ μὲ τὴν ἐργασία της, μιὰ εἰδικὴ ἀκαδημαϊκὴ ἐργασία, αὐτὲς τὶς Ἐπιστῆμες, αὐτὰ τὰ Γράμματα, αὐτὲς τὶς Τέχνες. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἡ Ἀκαδημία στὸ ἑξῆς θὰ συντάσσῃ καὶ θὰ ἐκδίδῃ τὰ Λεξικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, τῆ Γραμματική καὶ τὸ Συντακτικό. Ἡ Ἀκαδημία θὰ κάνῃ τὶς ἐκδόσεις τῶν μεγάλων Ἑλλήνων συγγραφέων, ἀρχαίων καὶ νέων. Ἡ Ἀκαδημία θὰ μαζεύῃ καὶ θὰ ἐκδίδῃ τὸ λαογραφικὸ ὁλικό,—τὰ πολύτιμα «λαϊκὰ» ποὺ σᾶς ἔλεγα τὴν ἄλλη φορά — Ἡ Ἀκαδημία θἀπονέμῃ τὸ Ἐθνικὸ Ἀριστεῖο τῶν Γραμμάτων, Τεχνῶν κι' Ἐπιστημῶν, (γιατί θὰ τὸ παίρνουν τώρα κι' Ἐπιστήμονες.) Ἡ Ἀκαδημία θὰ κρίνῃ καὶ θὰ βραβεύῃ κάθε λογῆς Διαγωνισμούς. Ἡ Ἀκαδημία θὰ λύνῃ τὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ τἄλλα τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ τόπου ζητήματα, ποὺ τόσα παρουσιάζονται καθημέρα. Ἡ Ἀκαδημία θὰ κρίνῃ τὶς ἀφευρέσεις καὶ τὶς ἀνακαλύψεις. Ἡ Ἀκαδημία θὰ διοργανώνῃ συλλογές, ἀποστολές, ἐρευνες, ὑποδοχὲς καὶ πνευματικὲς ἐν γένει ἑορτές. Ἡ Ἀκαδημία τέλος θἀντιπροσωπεύῃ τὴν Πνευματικὴ Ἑλλάδα στὸν ἐπίλοιπο κόσμο καὶ θὰ βρίσκεται σ' ἐπικοινωνία μὲ τὶς Ἀκαδημίες τῶν ἄλλων Ἐθνῶν.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἕνας μεγάλος κι' ἐθνικάτατος ὁ σκοπὸς τῆς Ἀκαδημίας; Γι' αὐτὸ τὴν ἵδρυσε τώρα,—κι' ἦταν μὰ τὴν ἀλήθεια καιρός,— καὶ τὴν προικοδότησε τόσο γενναῖα τὸ Κράτος. Γι' αὐτὸ καὶ διάφοροι πλούσιοι ἰδιῶτες τὶς ἐπρόσφεραν ἑκατομμύρια γιὰ τὶς ἐργασίες της, τὶς ἐκδόσεις της καὶ τὰ βραβεῖα της. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἀείμνηστος Σίνας εἶχε χτίσει ἕνα καλλιμάρμαρο μέγαρο, ἀντάξιο ἑνὸς Σωματείου μὲ τέτοιον προορισμό. Ἀπὸ προχθὲς τὸ μέγαρο αὐτὸ ἀνήκει σ' ἐκεῖνους γιὰ τοὺς ὁποίους προοριζόταν. Εἶναι πιὰ Ἀκαδημία,— ἡ «Ἀκαδημία Ἀθηνῶν». Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι νέα πνευματικὴ ζωή,—ἐπιστημονική, φιλολογική, καλλιτεχνική, —ἀρχίζει στὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἵδρυμα τοῦ κ. Παγκάλου καὶ τοῦ κ. Αἰγινήτη, (γιατὶ καὶ στοὺς δυὸ μαζὶ τὸ χρωστοῦμε,) θὰ κάνῃ στὸν τόπο καλό. Καὶ μὴν ἀκοῦτε τὶ λένε οἱ αἰώνιοι μουρμούριδες ἢ οἱ δυσαρεστημένοι ποὺ δὲν διορίσθηκαν Ἀκαδημαϊκοί, (σὰ νὰ ἦταν δυνατὸ νὰ διορισθοῦν ἀμέσως ὅλοι!) ἢ οἱ ζηλιάριδες. Αὐτὰ εἶναι λόγια.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ Ἀκαδημία ἔπρεπε νὰ ἱδρυθῇ καὶ ἱδρύθηκε. Ἂν δὲν ἔχῃ ἀκόμα ὅλους ἐκείνους ποὺ μποροῦν νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὸ σκοπό της ἢ νὰ τῆς δώσουν μὲ τὰ ὀνόματά των ἀκόμα περισσότερο γόητρο καὶ κῦρος, θὰ τοὺς ἀποκτήσῃ. Ὅταν ἀποτελεῖσθν τὸν πυρῆνα της ἐπιστήμονες σὰν τὸν Τσούντα, τὸν Φωκᾶ, τὸν Ἀνδρεάδη, τὸν Αἰγινήτη, φιλόλογοι σὰν τὸν Μενάρδο, τὸν Σωτηριάδη, τὸν Καλιτσουνάκη, τὸν Χατζιδάκη, καὶ λογοτέχνες σὰν τὸν Παλαμᾶ καὶ τὸν Προβελέγγιο,—γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρω καὶ τόσους ἄλλους ἰσάξιους μ' αὐτούς,—δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ὁ «πυρὴν» θὰ ἐξελιχθῇ σ' ἕνα τέλειο Σῶμα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλαση» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ πρωΐ, ὁ γιατρὸς Χίρς ποὺ τὸν φώναξαν βιαστικά, ἐδήλωσε πὼς ὁ Μαντοὺ ἦταν πολὺ ἄρρωστος.

—Ἔχουμε μιὰ καλὴ μηνιγγίτιδα! ἔλεγε τρίβοντας τὰ κοκκαλιάρικα χέρια του μ' εὐχαρίστηση.

Ἡ εὐχαρίστηση αὐτή, ἐννοεῖται, ἦταν ὁδωδιδίλου... ἐπιστημονική. Ἕνας ἄρρωστος, κι' ἀπὸ τόσο σοβαρὴ ἀρρώστεια, ἦταν ἐκεῖ στὴ διάθεσή του Μποροῦσε τώρα νὰ δοκιμάσῃ σ' αὐτὸν τὶς πρωτότυπες θεωρίες του, νὰ κάμῃ τὰ φοβερὰ κι' ἐπικίνδυνα πειράματά του. Ἀλίμονο δηλαδὴ στὸ δυστυχισμένο παιδὶ ποὺ ἔπεφτε στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ παλαβοῦ!

Ἡ κυρία Μορονβὰλ ἦταν τῆς γνώμης νὰ φωνάξουν κι' ἕναν «ἀληθινὸ» γιατρό· ὁ διευθυντὴς ὅμως ἔκρινε τὸ ἔξοδο περιττό. Γιὰ τὸ φτωχὸ ἀραπάκι ὁ γιατρὸς τοῦ Γυμνασίου ἦταν ὑπεραρκετός. Καὶ τοῦ τὸν παρέδωσε νὰ τὸν κάνῃ ὅ,τι θέλει.

Γιὰ νὰναι πιὸ ἥσυχος, ὁ τσαρλατάνος προφασίστηκε πὼς ἡ ἀρρώστεια ἦταν κολλητική κι' ἀπομόνωσε ὁλωσδιόλου τὸν ἄρρωστο, κουδαλώντας τὸ κρεβάτι του στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου, σ' ἕναν πρόχειρο θάλαμο μὲ θαμπὰ τζάμια, ὅπως εἶχαν ὅλα τὰ κτίρια σ' ἐκεῖνο τὸν παράξενο κῆπο. Κανένας δὲν εἶχε τὴν ἄδεια νὰ μπῇ, νὰ πλησιάσῃ, γιὰ νὰ μὴν κολλήσῃ. Καὶ τὰ

«τροπικάκια», βλέποντας κάθε φορὰ τὸν Χίρς, ποὺ γι' αὐτοὺς δὲν ἦταν παρὰ ἕνας μάγος, νὰ μπαίνῃ βιαστικὸς μ' ἕνα σωρὸ κουτάκια, πακετάκια καὶ ἐργαλεῖα, γουρλώναν τὰ μάτια καὶ συλλογιζόνταν μὲ τρόμο: «Τί θὰ τοῦ κάνῃ τώρα;..»

Ὦ, καὶ τί δὲν τοῦ ἔκανε μιὰ ὁλάκερη ἑβδομάδα! Κι' ὁ κακόμοιρος ὁ Μαντοὺ δὲν ἀντιστεκόταν οὔτε ὅσο ἕνα ἄρρωστο σκυλί.

Ὁ Τζάκ, μ' ὅλη τὴν ἀπαγόρευση, ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ἰδῇ τὸ φίλο του. Παραφύλαξε λοιπὸν καί, μιὰ μέρα ποὺ ὁ Χίρς πετάχτηκε ἔξω νὰ πάρῃ κάτι ξεχασμένο κι' ἄφησε τὴν πόρτα ἀνοιχτή, ὁ Τζὰκ τρύπωσε στὸ θάλαμο μὲ τὸν Σαΐτ.

Ὁ θάλαμος τοῦ ἀρρώστου ἦταν ἕνα εἶδος σέρρας ὅπου φύλαγαν κηπουρικὰ ἐργαλεῖα, σπόρους καὶ κρομύδια φυτῶν. Τὸ σιδερένιο κρεβάτι ἦταν ἀπάνω στὸ πατικωμένο χῶμα. Ὁλόγυρα γάστρες, ἡ μιὰ ἀπάνω στὴν ἄλλη, κομμάτια ἀπὸ παλιὰ συρματοπλέγματα τοῦ κήπου καὶ μεγάλα σπασμένα γυαλιά. Καὶ τὸ τζάκι ἦταν ἀναμμένο ὅπως ὅταν ἔβαζαν ἐκεῖ-μέσα κανένα φυτὸ τῶν τροπικῶν ποὺ δὲν ἀντέχει στὸ κρύο...

Ὁ Μαντοὺ δὲν κοιμόταν. Τὸ προσωπάκι του, ἀκόμα πιὸ ἰσχνὸ καὶ ξεβαμμένο, διατηροῦσε τὴν ἴδια ἔκφραση τῆς ἀπόλυτης ἀδιαφορίας. Κι' ἦταν γυρισμένο κατὰ τὸν τοῖχο, σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ξέρῃ τίποτα ἀπ' ὅ,τι τὸν τριγύριζε. Ὁ Τζὰκ πλησίασε τὸ κρεβάτι.

— Μαντού, ἐγὼ εἶμαι... Τὸ κύριο Τζάκ...

Τὸ ἀραπάκι τὸν κοίταξε χωρὶς νὰ καταλάβῃ τί τοῦ ἔλεγε, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκριθῇ. Τοῦ κάκου ὁ Τζὰκ τοῦ ψιθύρισε ἀκόμα μερικὰ λόγια. Ὁ Μαντοὺ μιλιά. Θἄλεγες πὼς εἶχε ξεχάσει καὶ τὰ λίγα γαλλικὰ ποὺ εἶχε μάθει μὲ τόσον κόπο. Στὰ παραληρήματά του δὲν μιλοῦσε πιὰ παρ' ἀράπικα.

Ὁ Σαΐτ πού, σὰ μεγαλύτερος, καταλάβαινε περισσότερα ἀπὸ τὸν Τζάκ, ἀπομακρύθηκε μὲ τρόμο καὶ μὲ φρίκη. Ἄξαφνα ὁ Μαντοὺ ἔβγαλε ἕνα βαθὺ στεναγμὸ κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. Τὰ δυὸ παιδιὰ κοιτάχτηκαν.

— Μοῦ φαίνεται πὼς κοιμήθηκε, εἶπε ὁ Σαΐτ χλωμός.

— Ναί, ἔχεις δίκιο, ἀπακρίθηκε ταραγμένος κι' ὁ Τζάκ. Κοιμᾶται. Πᾶμε!

Κι' οἱ δυὸ βγῆκαν ἀπὸ τὸ θάλαμο γρήγορα καὶ ξανάκλεισαν τὴν πόρτα.

Ἡ φωτιὰ καίει ἀκόμα στὸ τζάκι, ἀλλὰ σὲ λίγο σβύνει κι' αὐτή, ὅπως εἶχε σβύσει καὶ τὸ ριγηλὸ βασιλόπουλο ποὺ τόσο τὴν εἶχε ἀγαπήσει.

Ἡ σκιὰ τῆς νύχτας τυλίγει τώρα κεῖ μέσα τὰ πάντα· μὰ καὶ κάτι ἀκόμα πιὸ βαρύ, πιὸ μαῦρο, πιὸ ἀπαίσιο: ἡ σκιὰ τοῦ θανάτου.

* * *

Φτωχὲ Μαντού! Ἡ εἰρωνεία τῆς τύχης σου σὲ παρακολουθεῖ καὶ πεθαμένο...

Ὁ λυκειάρχης ἐδίστασε στὴν ἀρχή, ἀμφιταλαντεύθηκε, ἂν ἔπρεπε νὰ τὸν κηδεύσῃ σὰν ὑπηρέτη ἢ σὰν βασιλικὸ πρίγκιπα. Ἀλλὰ γιὰ ρεκλάμα κι' ἀπὸ ματαιοδοξία, ἀποφάσισε τέλος τὸ δεύτερο. Καὶ διοργάνωσε μιὰ μεγάλη κηδεία ἐπίσημη.

Ὅλες οἱ ἐφημερίδες δημοσίευσαν ἀπὸ μιὰ φανταστικὴ βιογραφία τοῦ βασιλόπουλου μὲ πολλὰ ἐγκώμια γιὰ τὸ Γυμνάσιο, τὴ μέθοδο Μορονβὰλ καὶ τὴν ἀφοσίωση τοῦ γιατροῦ Χίρς. Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὡραία μαγιάτικη μέρα, οἱ Παρισινοί, περίεργοι πάντα γιὰ ὅ,τι ἔκτακτο συμβαίνει στὴν πόλη τους, μαζεύτηκαν στὰ βουλεβάρτα γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴ «βασιλικὴ» κηδεία. Ἦταν ἀλήθεια παράξενη. Τέσσερα μαῦρα μαθητούδια κρατοῦσαν τὶς ταινίες μιᾶς ἄψηλῆς νεκροφόρας. Ἀπὸ πίσω ἕνας κίτρινος μὲ φέσι,— ὁ φίλος μας Σαΐτ,—κρατοῦσε ἕνα βελούδινο μαξιλάρι μὲ διάφορα παράσημα κι' ἐμβλήματα τάχα βασιλικά. Ἀκολουθοῦσε ὁ κρεόλος μὲ τὴν ἄσπρη γραβάτα, περιστοιχισμένος ἀπὸ τὸν Τζὰκ καὶ τἄλλα «τροπικάκια». Ἔπειτα οἱ καθηγηταί κι' οἱ φίλοι τοῦ Γυμνασίου, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ Ρατέδες ποὺ εἴδαμε στὴ φιλολογικὴ ἐσπερίδα. Τί ταιριαστὴ συνοδεία γιὰ ἕνα ἐξόριστο βασιλόπουλο! Μήπως καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι φαντασιόπληκτοι δὲν ὀνειρευόνταν κάποιο βασίλειο ἰδανικό, ὅπου δὲν θἄμπαιναν ποτέ;

Ἀλλὰ ἡ μεγαλύτερη εἰρωνεία ἦταν ὁ ἐπιτάφιος λόγος τοῦ Μορονβὰλ. Μόλις ἀπέθεσαν σὰ χῶμα τὸ φέρετρο, —χῶμα ὑγρὸ κι' αὐτὸ καὶ κρύο ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ ἀνοιξιάτικη βροχή,—ὁ λυκειάρχης ἄρχισε νὰπαγγέλλῃ μὲ στόμφο ἕνα σωρὸ κοινοτοπίες κι' ἕνα σωρὸ ψευτιές. Τρώγοντας πάντα τὰ ρῶ καὶ τὰ τέλη τῶν λέξεων, ἐξύμνησε «τὰς ἀρετὰς τοῦ μεγάλου νεκροῦ»,—κακόμοιρε μικρὲ Μαντού!—κάνοντας τοὺς Ρατέδες νὰ γελοῦν ἀπὸ μέσα τους καὶ στὸ φαιγερὸ νὰ ψευτοκλαῖνε...

Ὡστόσο μέσα σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ ψεύτικα δάκρυα, ἦταν καὶ μιὰ συγκίνηση ἀληθινή, μιὰ λύπη βαθιά... τοῦ Τζάκ. Ὁ θάνατος τοῦ φίλου του τοῦ εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωση καὶ τὸ μαῦρο του προσωπάκι, ὅπως τὸ εἶχε ἰδεῖ κεῖνο τὸ δειλινὸ στὴ σέρρα, τὸν παρακαλουθοῦσε μέρα νύχτα. Τώρα εἶχε τὴν ἐντύπωση ἀπὸ τὴν κηδεία καὶ τὴν ταφή. Τί φοβερὸ πρᾶγμα! Καὶ πόσο τὸν ἔκαμε νὰ συλλογιστῇ καὶ τὴ δική του θέση, τὴ δική του τύχη, τὴ δική του δυστυχία! Τοῦ φαινόταν πὼς τώρα ποὺ δὲν θἄταν πιὰ ὁ Μαντού, αὐτὸς μόνος θὰ τὰ τραβοῦσε ὅλα στὸ Γυμνάσιο. Μ' αὐτὸν μόνο θὰ ξεθόμαινε ὁ κακὸς Μορονβάλ. Τἄλλα «τροπικάκια» εἶχαν τοὺς κηδεμόνας τους ποὺ ἐρχόνταν κάπου-κάπου καὶ τἄβλεπαν. Αὐτὸς δὲν εἶχε πιὰ κανένα! Ἡ μητέρα του τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει, τὸ καταλάβαινε καλά. Οὔτε τοῦ ἔγραφε, οὔτε κανεὶς στὸ Γυμνάσιο ἤξερε ποῦ βρισκόταν. Ὦ, ἂν τὸ μάθαινε ποτὲ ὁ Τζάκ, πῶς θἄτρεχε νὰ καταφύγῃ κοντά της, νὰ τῆς πῇ τί ὑπέφερε στὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο σχολειὸ ποὺ τὸν ἔκλεισαν!...

Αὐτὸ συλλογιζόταν ὁ δυστυχισμένος μικρός, ἐνῷ γύριζαν ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο. Μπροστά του περπατοῦσαν ὁ γιατρὸς Χίρς κι' ὁ Λαμπασσέντρ. Ταῦτ! τοῦ Τζάκ, χωρὶς νὰ θέλῃ, πῆρε λίγες φράσες ἀπὸ τὴν ὁμιλία τους.

—Ἀλήθεια, εἶναι ἐδῶ ἡ κοντέσσα;

— Ναί... προχτὲς τὴν εἶδα στὸ δρόμο.

— Τότε θὰ γύρισε κι' ὁ Νταρζαντόν.

— Δὲν ξέρω, ἴσως.

Ἄ, τί παλμός!

Ὥστε ἡ μητέρα του ἦταν στὸ Παρίσι; Γιατί λοιπὸν δὲν πήγαινε στὸ Γυμνάσιο νὰ τὸν ἰδῇ;

—Νὰ πάω στὸ σπίτι ἐγώ;.. συλλογίστηκε ἄξαφνα.

Ὡς νὰ φτάσουν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο στὴ λεωφόρο Μονταίνη, ἡ ἰδέα αὐτὴ καρφώθηκε στὸ νοῦ τοῦ Τζάκ. Νὰ τὸ σκάσῃ, νὰ πάῃ στὸ σπίτι του, νὰ βρῇ τὴ μητέρα του!

«Νὰ τὸ σκάσῃ!..»

Δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο. Κουρασμένοι ὅλοι, περπατοῦσαν σιγά, ἄτακτα, σκόρπια. Ὁ Μορονβὰλ μιλοῦσε μὲ τοὺς φίλους του χωρὶς νὰ προσέχῃ καθόλου τὰ παιδιά. Εἶχε ἀναθέσει τὴν ἐπίβλεψη τῶν μικρῶν στὸ μεγάλο Σαΐτ, ποὺ γύριζε κάθε τόσο, σήκωνε τὰ μπράτσα του ψηλὰ καὶ φώναζε σὲ ἐκεῖνους ποὺ ἀργοποροῦσαν πίσω:

—Ἔμπρός! ἔμπρός!

Οἱ καθυστερημένοι ἔτρεχαν τότε καὶ ἔφταναν τοὺς μπροστινούς. Μὰ σὲ λίγο ἔμεναν πίσω ἄλλοι.

—Ἔμπρός! ἔμπρός! φώναζε πάντα ὁ Σαΐτ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 85]

Εἶναι νύχτα. Σκυμμένη ἀπάνω στὸ τραπέζιδό μου, γράφω τὸ μάθημά μου. Παντοῦ ἡσυχία. Ἐνόσῳ ἡ πέννα μου κάνει κρίτσι-κρίτσι, ἀκούω κ' ἕναν ἄλλο μικρὸ κρατσινιστὸ θόρυβο. Ἀ! κατάλαβα. Εἶναι τὸ μικρό μου ποντικάκι, τὸ «Γενναῖο» ὅπως τ' ὀνομάζω. Φαίνεται ὅτι ὅταν ἀκούει τὸ θόρυβο τῆς πέννας, νομίζει ὅτι εἶναι κανένα ἄλλο ποντικάκι καὶ πλησιάζει. Προχωρεῖ, ξαναστέκεται καὶ ξαναπροχωρεῖ. Ὅταν σταματᾷ, ὑποχωρεῖ φοβισμένο. Πρέπει νὰ γράφω γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος. Καὶ προχωρεῖ, φτάνει στὰ γονατά μου καὶ κάθεται ἐκεῖ. Τί παράξενο, τί χαριτωμένο ποὺ εἶναι! Φουσκωτό, παχουλό, μικρὰ ποδαράκια καὶ πιὸ μικρὰ χεράκια, ποὺ τὰ κουνεῖ ἐξακολουθητικά, σὰ νὰ μειράῃ τὸ χρόνο κάποιου μουσικοῦ κομματιοῦ. Μουστάκια μεγάλα. Μὰ γιὰ τὰ μάτια του δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, γιατὶ φοβᾶμαι νὰ τὸ κοιταξω καταμάτα μήπως φύγῃ. Καὶ κάθεται στὰ γονατά μου, γιατὶ ἐκεῖ βρίσκει ἕνα στραγάλι κι ἕνα χορτάκι. Κρίτς, κρίτς. Ἀφοῦ τελειώσει, φεύγει κι' ἐγὼ σβύνω τὸ φῶς χαμογελώντας γιὰ τὸ Γενναῖο μου. *Ἀγριολούλουδο*

ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 85]

Ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴ δύση του σκορπώντας στὸν οὐρανὸ τριανταφυλλένια χρώματα, ὅταν τὸ πλοῖο μας «Ἔλβα» ἔσμιξε τὰ γαληνεμένα νερὰ τοῦ Σαρωνικοῦ διευθυνόμενο πρὸς τὴ διώρυγα.

Μπροστά μας ἁπλωνόταν ἡ γαλανὴ θάλασσα καὶ στὸ βάθος φαινόταν ἡ στεριὰ ὁλοπράσινη ἀπ' τὸ ζωηρὸ χρῶμα τῶν πεύκων καὶ στολισμένη μὲ τὰ ὄμορφα σπιτάκια τῆς Ἰσθμίας.

Λίγο ἀκόμα προχώρησε τὸ πλοῖο μας καὶ νά, τώρα ξεπρόβαλε μιὰ λουρίδα γαλάζια μὲ δυὸ σειρὲς φωτερές. Ἦταν ἡ διώρυγα.

Σὲ λίγο ἤρθε μιὰ ἄσπρη ἀτμάκατος καὶ ἔκαμε τὴν εἰσπράξη τῶν διοδίων, τὸ βαπόρι σφύριξε, πῆρε τὴν ἄδεια καὶ σὲ λίγο εἴχαμε μπῆ.

Τί ὄμορφο θέαμα ποὺ παρουσιάζει!

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἔλαμπαν τὰ ἠλεκτρικὰ ζωηρά, ἐνῷ ἡ λάμψη τους καθρεφτιζόταν στὰ ἥσυχα νερά. Ὅσο προχωρούσαμε, τὰ πλάγια τῆς διώρυγας ψήλωναν. Νόμιζε κανεὶς πὼς βρισκόμαστε σὲ γόνδολα καὶ περνοῦσαμε κάποιο ἤρεμο κανάλι τῆς Βενετίας, κάτω ἀπ' τὰ ψηλὰ κι' ὁλόφωτα σπίτια της.

Ἐνῷ βρισκόμασταν σχεδὸν κάτω ἀπ' τὴ σιδερένια γέφυρα, ἀκούστηκε σφύριγμα ἀμομηχανῆς. Κοιτάξαμε ψηλὰ καὶ εἴδαμε νὰ περνᾷ πάνω ἀπ' αὐτὴ ἕνα κατάφωτο τραῖνο. Μαγεμένη ἀπ' τὸ ὄμορφο αὐτὸ θέαμα, δὲν μπόρεσα παρὰ νὰ θαυμάσω ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἀνθρώπινη διάνοια.

Περάσαμε κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα καὶ τώρα τὰ πλάγια ἀρχίσαν νὰ χαμηλώνουν. Φτάσαμε στὴν Ποσειδωνία καὶ σὲ λίγο εἴχαμε βγῆ ἀπ' τὴ διώρυγα πλέοντας στὸν Κορινθιακό.

Πρὶν μὰ ὥρα, τὸ πλοῖο μας γλυστροῦσε πάνω στὰ γαληνεμένα νερὰ τοῦ Σαρωνικοῦ. Τώρα ἔσκιζε τ' ἀσημένια ἀπ' τὸ φεγγάρι κύματα τοῦ Κορινθιακοῦ.

Δεξιά μας ἔλαμπαν τὰ φῶτα τοῦ Λουτρακιοῦ κι' ἀριστερά μας τῆς Κορίνθου.

Τὰ πρῶτα ἀστεράκια σὰν διαμάντια λαμπύριζαν σὰ οὐράνιο στερέωμα, ἐνῷ τὸ πλοῖο μας πετοῦσε ριωτικὰ πάνω σ' ἀσημένια νερά, σὰν νὰ βιαζόταν νὰ φτάσῃ τὸν ἥλιο, ποὺ πρὶν λίγη ὥρα ἔγειρε νὰ κοιμηθῆ στὰ κρυσταλλένια παλάτια του.

Σγουρόμαλλη

ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 87]

Καθόταν ἀπέναντι στὸ σπίτι μας στὴν ἐξοχή. Ἦταν ὀρφανὸ ἀπὸ πατέρα καὶ ἦταν ἡ πρώτη αἰτία νὰ τὸ συμπαθήσω.

Ὕστερα ποὺ γνωριστήκαμε καλύτερα, εἶδα πὼς τὰ μάτια του εἶχαν μιὰν ἔκφραση ἄπειρης γλύκας καὶ καλοσύνης.

Προσφέρθηκε νὰ μᾶς κάνῃ τὰ θελήματα κι' ἦταν πρόθυμο πάντα, τόσο ποὺ κάποτε ἐπαναστατοῦσα γιὰ λογαριασμό του ὅταν τὸ παραφόρτωναν τρεχάματα.

Καὶ τὶς ὧρες ποὺ δὲν εἶχε δουλειά, καθότανε σὲ μιὰ γωνιὰ σὰν χαγιάτι, ἀκίνητο, δίχως μιλιά, μὲ τὴν ἴδια πάντα ἔκφραση στὰ μάτια.

Κάποτε τὸ παρακάλεσα νὰ πάῃ νὰ παίξῃ μὲ τάλλα παιδιά γιατὶ μοῦ κανε κακὸ νὰ τὸ βλέπω ἔτσα σὰν ἀρρωστημένο. Κατέβηκε ἀνόρεχτα τὴ σκάλα σὰν διωγμένο σκυλλί, ἔτσι ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ τὸ φωνάξω πίσω.

Ἄλλοτε τοῦδωσα λίγο φαΐ. Μὲ κοίταξε μιὰ στιγμὴ μὲ μιὰ ἔκφραση διαμαρτυρίας, ἔφυγε τρέχοντας, καὶ δὲ γύρισε παρὰ τὴν ἄλλη μέρα! Ἐνοιωσα πὼς τὸ εἶχα πειράξει καὶ δὲν τοῦ ξανάδωσα πιὰ νὰ φάῃ.

***

Τὸ Σεπτέμβρη ἄρχισε σχολειό. Ἔφερε τὰ χαρτιά του τὰ «ἱστορισμένα», — ἔτσι μοῦ τόπε καὶ κατάλαβα πὼς μιλοῦσε γιὰ τὰ βιβλία του ποὺχαν εἰκόνες, — καὶ μοῦ τἄδειξε. Μοῦδειξε κι' ἕνα τετράδιο μὲ τὴν πρώτη σελίδα γραμμένη, μὰ τόσο καθαρὰ κι' ὄμορφα, ποὺ ἄθελά μου ἔβολα νοερὰ δίπλα της μιὰ δική μου καὶ χαμογέλασα... Μὲ εἶδε καὶ τὰ μάτια του θάμπωσαν ἔξαφνα λυπημένα: Εἶχε νομίσει πὼς κορόϊδεψα τὸ γραφτὸ ποὺ μοῦδειχνε μὲ τόση ἐμπιστοσύνη.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, γιατὶ δὲν πρόφτασε νὰ φερῃ τὸ πρωΐ ταΐγιά ποὺ τοῦ εἴχαμε παραγγείλη ἀποβραδίς, τοῦπε ἡ ἀδερφή μου μὲ τὸ συνειθισμένο της ἥσυχο τρόπο πὼς θὰ παίρνᾳ τὴν Φιλιώ, τῆς παρὰ-κάτω γειτόνισσας, νὰ μᾶς κάνῃ τὰ θελήματα, γιατὶ ἐκεῖνο δὲν πήγαινε σχολειό. Τἄκουσα ἀπὸ μέσα κι ἔτρεξα, μὰ ἦταν ἀργά. Σκύβοντας ἀπ' τὸ χαγιατι, εἶδα νὰ τινάζῃ τὸ ἀδύνατο κορμάκι τοῦ παιδιοῦ ἕνας λυγμὸς τόσο βαθύς, ποὺ θἄρρεψα πὼς θὰ σκιζόταν τὸ στηθάκι του. Κι ἐμένα ἐκεῖ σκυμμένη, βουβή, ἀνίκανη νὰ παρηγορήσω τὴ μικρὴ εὐαίσθητη καρδούλα ποὺ τόσο ἐπιπόλαια εἴχαμε πληγώσει...

Μυρίνη

ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΑΜΟ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 86]

Ὅλα γύρο εἶναι τόσο μελαγχολικά! Τὸ γραφεῖο τὸ σκονισμένο, μὲ τὰ βιβλία ποὺ εἶναι ἄτοχτα ἀπάνω του ρεγμένο, τὸ κρεββάτι τὸ κακοστρωμένο, οἱ τοῖχοι οἱ μουντοί, τὸ καντυλάκι στὸ εἰκονοστάσι ποὺ εἶναι σβυστό. Ὅλα γύρο εἶναι τόσο μελαγχολικά. Μιὰ λάμπα μόνο θέλει νὰ σκορπισῃ λιγο φῶς, λίγη ζωή. Ὁ μικρὸς μαθητὴς στὸ γραφεῖο διαβαζει. Μιὰ στιγμὴ σταματᾷ. Ἕνας στεναγμὸς ἀπ' τὰ χείλη του γεμίζει τὴν κομαρῃ δλη, κ' ὕστερα ἄλλο δακρυ... Ὅλα γύρο εἶναι τόσο μελαγχολικά!..

Ἐ'ῷ πρώτη... τὸ γραφεῖο ἔλαμπε μὲ τάξη, τὸ κρεββάτι ἦταν λὲς ζωγραφιά. οἱ τοῖχοι ἦσαν λευκοὶ σὰν περιστέρια, τὸ καντυλάκι στὸ εἰκονοστάσι ἔφεγγε παρήγορα, γλυκά.

Ὁ μαθητὴς προσκαθεῖ καὶ πάλι νὰ διαβάσῃ. Μὰ δὲν μπορεῖ. Μιὰ εἰκόνα γεμίζει τὸ μυαλό του. Τώρα περπατεῖ νευρικά. Μὰ ξαφνικὰ πέφτει μὲ τὸ πρόσωπο στὸ κρεββάτι. Ἕνα κλάμμα ἀκούεται. «Μηνέρα, μηνέρα!!..»

Μὰ κ' νεῖς δὲν ἀπαντᾷ στὴν ἐπίκλησή του. Κι' ὅλα γύρο λὲς καὶ κλαῖνε γιὰ τὴ μάννα ποὺ ἔχει χαθεῖ...

Ἔξω ὁ ἀγέρας φυσομανάει. Ξαφνικὰ τὸ μικρὸ παραθύρι ἀνοίγει ἀπ' τὴν ὁρμὴ τοῦ βορριᾶ κι' ἡ μικρὴ λάμπα σβύνει σὰ μιὰ ζωή.

Τίποτα δὲν ἀκούγεται τώρα...

Μὰ εἶναι πάλι ὅλα γύρο τόσο μελαγχολικά!.. *Φάντασμα*

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 88]

Εἶναι ξεχωριστὸς τύπος μέσα στὸ σκολειό Ἡ φυσιογνωμία του, ἂν κι' ἔχει κάτι τὸ γέρικο, εἶναι γλυκειά. Δυὸ μαῦρα γυαλιστερὰ ματάκια φαντάζουν στὸ πρόσωπό του, ἕνα μουτράκι μακρουλό, ποὺ συχνὰ παίρνει ζαρωματιές παράξενες. Στὸ κεφάλι φορεῖ μαντήλι, μαῦρο πάντα, τρουλλωτὸ μπροστά. Κι' ἀγαπᾷ νἄχῃ κι' ἄλλο ἕνα σκοῦφο στὸ λαιμό του.

Ἕνα ἄσπρο ποκάμισο μ' ἕνα σακκάκι πανσ' ἀνοιχτὸ ἀπὸ μπροστὰ καὶ μιὰ μπλάβη βρακοῦλα ἀποτελοῦν τὴν τουαλέττα του.

Πάντα τρεχάτος ἔρχεται καὶ φεύγει. Σπρώχνει, δέρνει, γιὰ νὰ φτάσῃ στὴ θέση του. Τὰ μικρὰ τὸν φοβοῦνται καὶ τὰ μεγάλα τὸν γελοῦν. Γιατὶ εἶναι καλὸς ὁ Μιχάλης.

Γράφει μὲ τὸ ζερβὶ χέρι ἀναστραμμενη γραφή. Σ' ὅλα ἐπαναστάτης. Πηγαίνει στὴ δεύτερη τάξη μὰ παρακολουθεῖ καὶ τὰ μαθήματα τῶν ἄλλων. Μονάχα σὰν δὲν τὸν ἐνδιαφέρει κάτι, βάζει τὶς φωνές: «βάλε μας; κυρία, πράμα!» ἢ «νὰ φύγωμε, κυρία; νὰ φύγωμε!»

Καὶ σὰν τοῦ δώσω τὴν ἄδεια, χάνεται κάτω ἀπ' τὸ θρανίο καὶ ἀπὸ κεῖ φεύγει ποὺ νὰ ὁπομνευτῇ νὰ βγοῦν οἱ ἀκρινοί του!..

Τόιες παίρνει δρόμο. Ὁ σάκκος του γυρίζει σὰ σβούρα, ἡ φουφούλα του πηγαίνει ζερβὰ δεξιὰ καὶ μονάχα τὸ σαρικι του τρουλλώνει. Μονομιᾶς τὸν χάνεις ἀπὸ τὰ ματιά σου.

Εἶναι ὁ ἀνυπόταχτος, ὁ ἀσκλάβωτος μέσα στὸ σκολειό.

Μαγεμένη Ρεμματιά

Η ΣΟΥΠΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 90]

Ἕνας Ρῶσσος στρατηγός, ποὺ εἶχε τὴν ἐποπτεία τῶν στρατιωτικῶν Σχολῶν, ἄκουσε πολλὰ παράπονα γιὰ τὴν ποιότητα τῆς τροφῆς ποὺ ἔδιδαν στοὺς μαθητάς. Θέλησε λοιπὸν νὰ βεβαιωθῇ καὶ μιὰ μέρα, ξαφνικά, πῆγε νὰ κάμῃ ἐπιθεώρηση. Μπῆκε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πορτα μιᾶς Σχολῆς, τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, κ' εἶδε ἰσαλίσα δυὸ στρατιῶτες ποὺ κουβαλοῦσαν ἕνα πελάριο καζάνι μὲ σούπα.

«Ὡραῖα! συλλογιστηκε τώρα θὰ ἰδοῦμε τὶ σούπα τοῖζουν αὐτὰ τὰ παιμενα τὰ παιδιά!» Καὶ πρόσταξε ἀγριεμένος:

— Ἀλτ!

Οἱ στρατιῶτες στάθηκαν καὶ χαιρέτησαν μὲ τρόμο.

— Ἕνα κουταλί! φέρτε μου γρήγορα ἕνα κουτάλι!

Τοῦ τὄφεραν ἀμέσως.

— Θέλω νὰ δοκιμάσω αὐτὴ τὴ σούπα, εἶπε, νὰ ἰδῶ...

— Στρατηγέ μου... ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ ἕνας στρατιώτης.

— Σιωπή! τὸν ἔκοψε ὁ στρατηγός.

Κι' ἀμέσως πῆρε καὶ κατάπιε μιὰ καλὴ κουταλιά.

— Ἤφερ! ἔκαμε μὲ μορφασμὸ ἀηδίας. Καλὰ λένε! Τοῦτο στὴ ζωή μου δὲν γεύθηκα χειρότερη σούπα.

— Μὰ δὲν εἶναι σούπα, στρατηγέ μου αὐτή! εἶπε ὁ ἄλλος στρατιώτης. Εἶναι τὸ βρόμικο νερὸ ποὺ πλύναμε τὰ πιάτα!..

Ἀκόμα φτύνει ὁ στρατηγός...

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικό) *Ἴρις*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμμά, πάρε μου παπούτσια.

— Δὲν ἔχω, παιδί μου, ἀρκετὰ λεπτὰ τώρα.

— Ἔ, τότε πάρε μου τὸ ἕνα καί, ἄμα ἔχῃς, μοῦ παίρνεις καὶ τὸ ἄλλο.

(Ἀγγλικὸν) *Νάρκισσος*

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Μὲ τὸ 1ο φύλλο τῆς ὅλης Δεκεμβρίου ἄρχισε τὸ 48ον ἔτος κι' ὁ 33ος τόμος τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐκεῖνοι ποὺ ἡ συνδρομή τους ἔληξε, πρέπει νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Καὶ ὅσοι δὲν ἐστείλαν ἀκόμη τὸ ὑπόλοιπο τῆς συνδρομῆς τοῦ 1925, παρακαλοῦνται νὰ τὸ στείλουν μαζί, σύμφωνα μὲ τὴ δήλωση τοῦ 25ου φύλλου.

Ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1925 ἔληξε πέρυσι. Ὅσοι θέλουν νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο ψευδώνυμο καὶ κατὰ τὸ 1926, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον, διότι κατὰ τὸν Κανονισμὸν τὰ μὴ ἀνανεωθέντα ἕως τώρα ψευδώνυμα εἶναι ἐλεύθερα καὶ θὰ τὰ δίδω εἰς ὁποιον τὰ ζητήσῃ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 31 Μαρτίου 1926

ΚΑΘΩΣ βλέπετε στὸ σημερινὸ Δελτίο, ἡ παράσταση γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμου δὲν ἄρησε εὐτ' ἕνα ἑκατοστάσκο. Κρίμα στοὺς κόπους ποὺ ἔκαμαν αὐτὰ τὰ καλὰ παιδιὰ ποὺ «Μορφωτικὸ Ὁμίλου»! Δίγο ἔλειψε καὶ νὰ ζημιωθοῦν, νὰ βάλουν λεπτὰ ἀπὸ τὴν τσέπη τους. Κι' ὅμως, ἀπὸ δυὸ χιλιάδες Διαπλασόπουλα ποὺ ἔχω ἐδῶ, τὰ διακόσια μόνο, τὰ ἑκατό, ἂν ἤθελαν λεγάκι νὰ κοινηθοῦν, νὰ ἐνεργήσουν, ἡ παράσταση θἄφτνε γιὰ τὸ Μνημεῖο πολλά. Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν περίμενα τόση ἀδιαφορία ἀπὸ τοὺς φίλους μου τοὺς Ἀθηναίους, γιὰ ἕνα ἔργο ποὺ εἶναι δικό τους, καὶ πιὸ δικό τους παρὰ τῶν ἄλλονῶν, ἀφοῦ θὰ στηθῇ στὸς Ἀθήνας καὶ θὰ τὸ βλέπουν καθωμένα. Ἄς εἶναι. Ἐγὼ εὐχαριστῶ καὶ συγχαίρω τὰ παιδιὰ τοῦ Ὁμίλου ποὺ εἶχαν τὴν εὐγενικὴ πωποτοσοῦ(ία καὶ τὰ λίγα, τὰ μετρημένα Διαπλασόπουλα, ποὺ ἤρθαν κεῖνο τἀπόγευμα στὸ Θέατρο.

Ἰδοὺ τώρα κι' ὁ λογαριασμός: Ἀπὸ τὰ εἰσιτήρια ποὺ ἐδόθησαν ὁ Ὁμίλος, μαζεύτηκαν δρ. 2.352 50. Τὸ Ταμεῖο τοῦ Θιάτρου ἐπλήρωσε εἰσιτήρια ἀξίας δρ. 1.827,50 Ὅπως βλέπετε τὸ ὅλο *δρ. 3,680.* Ἀπ' αὐτές, 2 000 δρ. πῆρε τὸ Θέατρο γιὰ νοίκι, φωτισμὸ καὶ ὑπηρεσία. 1.594 δρ. χρειάστηκαν γιὰ τἄλλα ἀπαραίτητα ἔξοδα, (ἀκηρικά, ρούχα, προγράμματα, εἰσιτήρια, ωέγ-βολάν, κτλ.) τὸ ὅλον *3,594.* Λεν ἐπαίσαφεν λοιπὸν ἀπὸ τὴν ὅλικὴ εἴσπραξη παρὰ *86 δρ.* Αὐτὸ ἦταν!

Ἀπὸ τὴν παράσταση τώρα, ὁ λίγος κόσμος ποὺ παρουσιάθηκε, ἔφυγε εὐχαριστημένος. Οἱ νεαροὶ ἐρασιτέχνες ἔκαιξαν ἀρκετὰ καλὰ τὰ τρία συνθέματα τοῦ προγράμματος, καὶ ἄλιστα τὸ «Μουσωλεῖο». Μὰ καὶ τὸ πρόγραμμα ἦταν ὡραῖα καμωμένο, μὲ κομψότατα διαλεκτὰ καὶ ἀριστατέ. Καὶ σημειώστε ὅτι ἡ ἐκλογή, ἡ διεύθυνση, ἡ διαξαγωγὴ ἐν γένει ἦταν τῶν παιδιῶν τοῦ Ὁμίλου. Σὰ τίποτα δὲν ἀνακατεύθηκε ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Μνημείου. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκόμα ὁ Ὁμιλος εἶναι πολὺ ἀξιέπαινος. Ἤθελε ὅτι ἔχει καὶ γοῦστο καὶ τάκτ.

Ἕνα παράργο γράμμα εἶ' ἀδε προ' χτὲς ὁ κ. Ξενόπουλος. Τοῦ γράφει ἕνα παλιό Διαπλασόπουλο ἀπὸ τὴ Σμύρνη, μὰ ἀρνιὰ Ε. Δ. Π., γιὰ νὰ τοῦ λύσῃ, λέει, μιὰν ἀπορία, ποὺ ὁ κ. Ξ. ὅμως δὲν τὴν εἶχε ποτέ. Γιατὶ ποτὲ δὲν παρατήρησε πὼς ἕνας «νέος διοπτροφόρος τὸν κοιτᾶζε παραξένα» στὸ Βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Βασιλείου ἐ ῷ μιλοῦσε μ' ἕνα φίλο του. καὶ ποτὲ δὲν εἶπε «γιατί μὲ κοιτᾶζει ἔτσι αὐτός.» Κάποιος ἄλλος θὰ ἦταν ἐκεῖ ποὺ ὁ Ε. Δ. Π. τὸν πῆρε γιὰ Ξενόπουλο. Ἄλλωστε ὁ κ. Ξενόπουλος εἶναι συνηθισμένος σ' αὐτὰ καὶ ποτὲ δὲν ἀνησυχεῖ καὶ δὲν παραξενεύεται ὅταν βλέπῃ νὰ τὸν παρακοιτᾶζει, νὰ τὸν σεκεραγιάζεται ἕνας ἄγνωστος. Κέρει καλὰ πὼς εἶναι ἀπὸ περιέργεια... θαυμασμοῦ. Μόνο στὴν ἀρχή, ὅταν δὲν ἤξερε ἀκόμα πὼς εἶχε γίνει τόσο γνωστός, ἀνησυχοῦσε καὶ κάποτε μάλιστα φοβήθηνε μ' ἕναν ἀγριωπό. ποὺ τὸν πῆρε ξοπίσω ἀπὸ τὸ Σύνταγμα ὡς τὸ Ζάππειο. Τὴν ἱστορία αὐτὴ τὴν ἔνοιωθε μάλιστα στὸ διήγημά του «Ὁ Μυστηριώδης Ἄνθρωπος». — Καὶ τώρα, παιδιά μου, θυμοῦμα τὴν ἀπάντηση ποὺ ἔδωσε ἕνας Γάλλος συγγραφέας, ὅταν τὸν ρώτησαν ἂν ἡ δόξα εἶναι εὐτυχία. «Δόξα εἶναι, εἶπε, νὰ σὲ κοιτᾶζουν ἄνθρωποι ποὺ σοῦ εἶναι ἄγνωστοι.» Ἀπ' αὐτὸ τὸν ὁρισμὸ μπορεῖτε νὰ κρίνετε ἂν εἶναι κι' εὐτυχία.»

Ἡ *Μικρὴ Ἐπαχριάτισσα*,— τὴν εὐχαρίστησα προχτὲς γιὰ τὸ ἐσπεδίθωμα. — εἶναι πολὺ δικαιολογημένη ποὺ ἄργησε νὰ μοῦ γράψῃ ἀφοῦ τῆς συνέβησαν τόσα, εὐτυχῶς παρασιτικά... Ἀπὸ τὰ ἐφετεινά μου μυθιστορήματα εἶναι κατευθυσιασμένη ὅπως ὅλοι. Καὶ γιὰ τὴ Σελίδα ἀκόμα μοῦ γράφει: «Τί ὡραία κοιμωδία! Ἔκεῖ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ κανεὶς πόσο βαθιὰ ἐμπνέεις κὰ παιδιά σου. Νἄξερες πόσο τὰ ζηλεύω ποὺ μπορεῖν καὶ γράφουν τόσο καλά!» Γιατί; Σένα λοιπὸν δὲν σ' ἀρέσει; Γιά, δοκίμασε! Ἐγὼ νομίζω πὼς τὸ ἴδιο καλὰ θὰ γράφῃς.

—Ἠοχθὲς ποὺ ἤμουν ἀξιάθατος, —μοῦ γράφει τὸ *Μικροπολύλουδο*, —κοίταζα τὸ φύλλο σου, ὅταν, ἀπὸ περιέργεια, θέλησα νὰ δῶ ἀπὸ μερικὲς σοῦ Ἀσκήσεις. Ἀλλὰ ἡ περιέργεια αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ αἰσθανθῶ τόσο εὐχάριστες ἐκπλήξεις καὶ ἱκανοποιήσεις, ὥστε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, πέρασα τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες, σκοτώνοντας τὴν ἀνία ποὺ εἶχα ἀπὸ τὴν ἀδιαθεσία. Χάρια ὅμως ἀπ' αὐτό, ἀνασκαλίζοντας τὰ Λεξικά, βρῆκα καὶ κάποια κάποιες μάντη ποὺ μοῦ χρειαζόταν. Ἔβαλα κάτω καὶ τοὺς χάρτες, τὴ μυθολογία, τὰ ρητά, τὰ γνωμικά, γιὰ νὰ λύσω τὰ δύσκολα αὐτὰ προβλήματα. Ἀναγκάσθηκα νὰ ἐπαναλάβω καὶ νὰ ξαναθυμηθῶ πράγματα ποὺ ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ Σχολείου μὲ ἀπασχολοῦσαν. Φαντάσου λοιπὸν πόσο ὠφελήθηκα. Γι' αὐτὸ ἐξακολουθῶ καὶ θὰ ἐξακολουθήσω...» Βλέπετε, λοιπὸν τί ὠφέλιμο πράγμα εἶναι οἱ Ἀσκήσεις; Ὅλοι πρέπει νὰ καταγίνωνται μὲ αὐτές.

Ἀπ' ὅσα ἔγραψε ὁ κ. Φαίδων γιὰ τὰ «λαϊκά», παρακινήθηκε τόσα κι' ὁ *Κώστας Βενετάκης* νὰ μαζέψῃ καὶ νὰ ἐκδώσῃ τὰ παραμύθια ποὺ τοῦ λένε «ἡ γιαγιά του, οἱ θειές του, καὶ ἄλλοι γέροι καὶ γριές τοῦ χωριοῦ του», ποὺ εἶναι ἕνα χωριὸ τῆς Κυζίκου στὴν Προποντίδα.—Ναί, θὰ κάμῃ πολὺ καλά. Καὶ τὰ παινέλια νὰ γράφῃ καὶ τὰ μικρά. Φτάνει νὰ εἶναι διαφορά. Καὶ νὰ τὰ καλλιεπίσῃ λιγάκι, νὰ τὰ σιάξῃ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τἀλλοιώσῃ καθόλου στὴν οὐσία καὶ ποὺ πάντων στὴ γλῶσσα. Γιατί ἄς μὴν ξαγνᾷ πὼς αὐτὰ ἔχουν ἀξία ὅταν εἶναι γλωσσικὰ δονουμένα.

Ζήτημα χώρου, *Μηλολόνθη*. Τότε ποὺ τὰ ἔκρινα ὅλα, δὲν ἤταν καὶ τόσο πολλά· ἐνῷ σήμερα θὰ ἤθελα ὁλάκερες σελίδες καθ' ἑβδομάδα. Γι' αὐτὸ περιορίζομαι νὰ μιλῶ, ἐκτενέστερα ἢ συντομότερα κατὰ τὴν περίσταση, γιὰ ὅσα ἀπορρίπτω. Κάνω δηλαδὴ τὸ χρησιμότερο, δείχνω ἐλαττώματα Κάποιο-κάπου δίμως συσταίνω καὶ κανένα ἐγκαρκιμένο, ὅταν εἶναι διαφορὰ ἐξαιρετικά, ἢ λέω γιὰ ποιὸ λόγο, γιὰ ποιὸ προτέρημά του τὸ ἑνέκεινα, ὅταν ἔχῃ κι' ἐλαττώματα γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ τὸ ἀπόρριπτα. Δυστυχῶς, ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει τίποτα περισσότερο. Ὅλ' τὰ ἀλάγνωσμός κι' ὁ λὰς μπορεῖ νὰ γίνωται. Θἄρπαμε τότε νὰ δρίζῃ καὶ τὰ θέματα, καὶ τὰ εἴδη καὶ ὅλα· θὰ περιορίζτανε ἡ ἐλευθερία ποὺ ἔχει σήμερα καθένας νὰ γράφῃ καὶ νὰ στέλνῃ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ καὶ κατὰ τὴν ἔμπνευσή του. Κι' ἡ Σελίδα τότε θἄταν ἄλλο πρᾶγμα...

Τοιᾶς μόνο ἔνω νὰ εὐχαριστήσω αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα γιὰ ἐσπεδίθωμα: τὸν *Ἄρη*, τὴ *Σταράτη* καὶ τὸν *Μικρὸν Ξεραΐον*. Ἰδαὶ καλά! —Ὁ *Μικρὸς Ξεραΐος* μάλιστα μοῦ γράφει ὅτι κάνει ἐκεῖ καὶ Σύλλογο μὲ σκοπὸ τὴ διάδοσή μου. Νὰ ἴδῶ λοιπὸν τί θὰ κατορθώσῃ μὲ τὴ θέλησή καὶ τὴν ἐπιμονή του. Ἐλπίζω πολλά.—Λοιπ' ἂς δεχθοῦν κι' οἱ τρεῖς τὶς πιὸ θερμές μου εὐχαριστίες.

Στοὺς πιὸ μεγάλους μου φίλους, σ' ἐκεῖνους ποὺ μποροῦν νὰ διαβάζουν καὶ σεβαστότερα ἔργα, σταίνω τάλι τὸ νέο μεθ' στόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «*Πλούσιοι καὶ Φτωχοί*». Ὅσοι τὸ διάβασαν εἶναι ἐνθουσιασμένοι. Καὶ γιὰ νὰ κρίνετε τί ἐντύπωση κάνει, ἰδοὺ τί ἔγραψε ἀτὰ συγγραφεῖα ὁ κ. Τέλλος Ἄγρας πόλις τὸ ἄρχισε: «Κυριακὴ πρωΐ. Διοβάζω τὸ ἀθανατόρημά σας, «Πλουσιοι καὶ Φτωχοί» ἀπὸ τὴ σελίδα 137. *Τὸ βρίσκω ἔκπακτο!* Δὲν φανταζόμαι νἄχετε γράψει κάτι ζωντανότερο, πιὸ γεμάτο, πιὸ πλούσιο,—πιὸ ἀνηλεὲς σὲ φαινόμενα καὶ πράγματα ποὺ πιστοποιοῦν τὸ τραγικότερο κοινωνικὸ γεγονός...»

Ἡ μητέρα σου ἔχει πολὺ δίκιο, *Ὄασις*. Σ' ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς πρέπει νὰ καταγίνεσαι καὶ γιὰ τὴ Σελίδα νὰ γράφῃς. Ἀλλὰ πρὸ πάντων νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν Ἀλληλογραφία. Εἶναι μιὰ καλὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐξασκηθῇς, νὰ γυμνασθῇς, νὰ μάθῃς, ποὺ δὲν τὴν βρίσκουν ὅσα παιδιὰ δὲν λαβαίνουν «ἀπάντεσι», ὅπως κι' ἡ ἀπάντεσι σου ποὺ δὲν μὲ ἤξερε ὅταν ἤταν μικρή. Ναί, νὰ μοῦ στείλῃς τὸ κομμάτι ποὺ ἔγραψες γιὰ τὴ Σελίδα καὶ δὲν πειράζει ἂν δὲν θὰ εἶναι γιὰ ἔγκριση... θὰ σοῦ πῶ ἀγὼ τὰ λάθη του κι' θὰ γράψῃς καλύτερο.

Ἡ *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*, ποὺ μὰ διαβίζει «μὲ ἀγάπη ἐνιὰ ἀλλήλων χρόνια» ἀλλὰ τώρα μόλις ἀνεφάνεσε νὰ μπῇ στὴν Ἀλληλογραφία, μοῦ γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Δὲν βρίσκω τὸ λόγο γιατί μεσοκοὶ ποὺ μεγαλώνουν. σὰ ἀφίνουν. Μὰ ἀσὺ ἔγεις ἄθλη ἐβγάζεσι καὶ γιὰ μενοῦς καὶ γιὰ μεγάλους. Θὰ ποσοπαθήσω, ἀναπηρή μου, νὰ σὲ διαβάσω ὅσο μπορῶ. νὰ εἶσαι βεβαία· ἀλλὰ ἔξεις ὅτι ἕνα καλὸ πράγμα δύσκολα διαβίβεται

Χωρίς τίτλο τοῦ *Διάτοντος Ἀστέρος*. Δὲν μοῦ φάνηκε πολὺ νόστιμο. Ὅταν μιλᾷ κανεὶς μιὰ ξένη γλῶσσα, συχνὰ παραμορφώνει τὶς λέξεις ἢ λέει ἄλλες ἀντ' ἄλλων· ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἀπρόοπτο, πολὺ κωμικό, γιὰ νὰ γίνῃ ἀνέκδοτο μὲ τέτοια βάση. Σ' αὐτὸ π : χ : ὁ ἄνθρωπος ἀντὶ νὰ πῇ *ἀμπρικὸ* εἶπε *ἀρικό*, καὶ ἀντὶ βερύκοκα τοῦ ἔφεραν φασόλια. Δὲν εἶναι γιὰ πολλὰ γέλια. Τὸ νόστιμο θάταν νὰ ζῆτησῃ βερύκοκα, ἀλλὰ νὰ πῇ τέτοια λέξη, ὥστε νὰ τοῦ φέρουν . . . ξυράφι καὶ . . . γάναι καὶ σπανός. — «Μάο' στὸ *δάσος*» τῆς *Κόρης τοῦ Βυζαντίου*. Ἡ εἰκόνα καλή, ἀλλὰ ἡ στιχουργία ἄτεχνη.— «Μιὰ ἀλλαγὴ τῆς φύσης» τοῦ *Συρανοῦ*. Κι' αὐτὸ κακότεχνο. Προσπαθεῖ νὰ κάνῃ τὴν περιγραφὴ μὲ ἀκαπλαστικὰ ψευδώνυμα, ἀλλὰ θέλει πολλὴ τέχνη αὐτὸς ὁ τρόπος! «Ἕνα ταξίδι» τῆς *Ὀρεστιάδος*. Εὐγενικὸ τὸ θέμα, ἀλλὰ ἄτεχνοι οἱ στίχοι. — «Ἡ ὡραία τῆς τῆς Φύσεως» τῆς ἰδίας Πεζὸ αὐτό, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν χρειάζεται λιγότερη τέχνη γιὰ νὰ τὰ πῇ κανεὶς καὶ χωρὶς μέτρο καὶ ὁμοιοκαταλήξεις. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ *Ὀρεστιὰς* μεταχειρίζεται μιὰ γλῶσσα σχολαστικὴ ποὺ δὲν τὴ βοηθεῖ καθόλου. Ἔπειτα δὲν ξέρει ἀκόμα καὶ νὰ τὴ μεταχειρισθῇ. Ἂς ἐξακολουθήσῃ ὅμως νὰ μελετᾷ καὶ νὰ γυμνάζεται. Ἴσως κάποτε θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐκφράζῃ τὶς Ἰδέες της ἁπλά, καθαρὰ καὶ τακτικά, δηλαδὴ νὰ γράφῃ μὲ ὄφος. Ὅσο γιὰ ἰδέες, φαίνεται ὅτι ἔχει.

Θὰ ἐξακολουθήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΤΩΡΑ

57ον Δελτίον Ἐλεημοσυνῶν

Ἀπὸ τὸ 56ον Δελτίον (ἴδε φύλ. 17ου)	Δρ.	15 411.70
Βιργινία Ἀφθονίδου	»	30.—
«Ὄασις»	»	5.—
Παρασκευὴ Γ. Σμιτζῆ	»	10.—
Ρίκα Ν. Καργαδούρη	»	75 —
«Πορφυρίς»	»	15.—
«Διλάντα»	»	26.—
Ρίτα Ν. Μπούμη	»	50.—
«Μορφωτικὸς Ὅμιλος Νέων» ἀπὸ τὴν δοθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ παράστασιν εἰς τὸ θέατρον «Διονύσια» τὴν 27)3)26		86.—
Μαρία Παρασκευαΐδη	»	10.80
Μαρία Φρονίμου	»	10.—
Μιχαὴλ Βιττώριας	»	10 —
Ἐν ὅλῳ μέχρι 1/4/26	»	15 739.50

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὀδὰν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ διπλώματος δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Κουρσάρος Συρκούφ, ἀ. (ΙΚ), Φάνης Αὐγενός, ἀ. (ΝΖ). Ἔρασμος, ἀ. (ὁ ἴδιος). Τοξότης, ἀ (ΓΠ).*

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ἄβρα Ἀπριλίου, κ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κουρσάρον Συρκούφ* (αὐτὸ καὶ χαίρω πολύ·) *Ἑλλὴν Ἀγαλλίδον* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· σοῦ ἔστειλα τοὺς δύο τόμους «Παιδικοῦ Θεάτρου»·) *Κλέωνα Σ. Ψ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου· ἀλλὰ νὰ στείλῃς ἄλλο ψευδώνυμο, γιατὶ τὸ *Τούναν Χάμεν* τὸ ἔχει ἄλλος·) *Ροδαλὴν Δύγούλαν* (ἔστειλα παραστικὰ τῆς ἀδελφούλας σου·) *Καλόκαρδην Παιδούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ· ὄχι: καμμιὰ «κακὴ ἐντύπωση»· φανταζόμουν πὼς κάτι τέτοιο θὰ συνέβαινε·) *Ἄπτερον Νίκην* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ἐλπίζω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα·) *Νιόριαν* (εὔχομαι παραστικὰ καὶ σὲ εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις.) *Δεϊλὰ-Χανούμ* (τὰ ἐβίδασα·) *Νιρβάναν* (δόξα σοι, ὁ Θεός!) *Ἀδαμάντιον Γ. Πετρέτσην* (χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ τὸ «Σιδερένιο Χέρι»· ἔ, βέβαια ὁ «Τζίκ» εἶναι γιὰ πιὸ μεγάλα παιδιὰ ἀπὸ σένα· ὅσο γιὰ τὸ κομμάτι σου, γωρὶς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται·) *Ὀλγαν Ρόκου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολύ, δὲν πειράζει·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* κτλ. κτλ.

Φωτεινόν, Δημ. Α. Τούσαν, Γλυκὺ Χαμόγελο, Ὠκεανόν, Κατερήρην, Κολοκοτρώνην, Ἐλενίτσαν Α. Ἀντωνιάδου, Μεγάλην Ἑλλάδα, Σακουστὸν Βιολίστα (ἔστειλα.)

Ἔρασμον, Ἀριστοκράτισσαν, Βασίλισσαν στὶς Παπαρούνες, Ἄσπρον Παλιάτσον, Πολύβιον, Κόρην τῶν Ἀθηνῶν (Π. Πνεύματα καὶ κομμάτια γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ, ἔλαβα· θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴν σειρά των·)

Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *30 Μαρτίου*, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 225 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ Λύσεις δεκταὶ μέχρι 3 Ἰουνίου]

260. Λεξίγριφος

—Τί σαλάτα θὰ μᾶς κάνεις
Γιὰ νὰ φάμε τὸ λαβράκι;
—Θ' σᾶς βράσω δυὸ προθέσεις
Μὲ λεμόνι καὶ λαδάκι.

Εὐστράτιος Παξινός

261. Συλλαβόγριφος

Κτητικῆς ἀντωνυμίας
Δύο πτώσεις ἂν ἑνώσῃς,
Πόλη ἀρχαία τῆς Περσίας,
Στὴ στιγμὴ θὰ φανερώσῃς.

Γλυκειὰ Ἀνάμνησις

262. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου

Στὴ φωτιά, στὸν ἥλιο λυώνω
Ὅπως ἔχω ἂν μάφῃσῃς·
Ἂν τὴ μέση μου ἀλλάξῃς
Καὶ τὸν τόνο μου κινήσῃς,
Θὰ βρεθῇς μέσα σὲ δέντρα
Καὶ λουλούδια θὰ μυείσῃς.

Χρυσῆ Καρδιά

263. Ἀναγραμματισμὸς

Κάποιο μυρηκαστικὸ
Τάνογραμματίζω
Κι' ἐν' ἀγώνισμα κοινὸ
Ἔτσι σχηματίζω.

Δαφνεστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

264—268. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: *Νομός, λέμβος, μῆλον, ἄρμα, ὀδόν.*

Μικρὸς Πυγμάχος

269. Γωνία

+**** — Νῆσος τοῦ Ἰονίου
*+*** — Αὐτοκράτωρ τ. Ρώμης.
+ — Υἱὸς τοῦ Πριάμου.
***+* — Πτηνὸν ὀδοβόριον.
+ — Ἀρχαία βασίλισσα ἢ Ἀγία.
*+*** — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
+**** — Ἔρπετόν.

Καθέτως ὁι σταυροὶ μυθικὸς ἥρως.

Ξανθὴ Νεράϊδα

270. Λεξιθηρία

Ποία περίφημος πόλις ἔχει ὅλα τὰ φωνήεντα ἐκτὸς τοῦ Ω;

Λίβιος

271. Ἀκροστιχὶς διὰ Μαγικοῦ Γράμματος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις τοιαῦται, ὥστε τὰρχικὰ τῶν δύο καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ἄλλων δύο νὰποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν. Ἡ τάξις τῶν λέξεων στὴν Ἀκροστιχίδα, θὰ μεταβληθῇ:

βοῦς, ἀκτίς, τίς, δομή.

Βιολέντα

272. Φωνηεντόλιστον

*-***-κφλ-κ-γκφλν-κ-χ

Τρελλὸς Ἀέρας

273. Γρίφος

σφι
σφι ὄν
ἄξ ναὶ ἀτο ναὶ
ὄφι σφι ὄν
σφι

Ἐλεύθερος Θρᾴξ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

274. Acrosliche de Contraires

Les premières lettres des contraires des mots suivants, forment un historien latin:

perdre, joie, mûr, éveillé, calme, ami.

Ἄβρα

275—279. Lettre Magique

Remplacez une lettre à chacun des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez sans anagramme cinq autres mots:

table, vin, maçon, vie, canal.

Λίμανοβαμμένη Δόξα

280. Sans Voyelles

*-cr-vlint-rn-d-mpssbl

Συρανοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 3

27. Ρωμύλος (ρῶ, μύλος) — 28 Ρόδος-ὀδός. — 29. Πίναξ-πίδαξ — 30. Τὸ ἀδράχτι

31. Ρ	32. *Μακάριοι οἱ κρατοῦντες*· (Ἡ
ΜΗΝ	ἀνάγνωσις ἐκ τῶν
ΟΙΝΟΣ	ἄνω δεξιᾷ. ἐλ-
ΞΕΝΟΦΩΝ	κοειδῶς.) — 33-37.
ΑΒΥΣΣΙΝΙΑ	

Διὰ τοῦ Ω: *ἄνω, ἄωρος, ὤνιον, πῶλος, κῶνος.*—38. ΧΕΙΡΩΝ (Χήρα, Εἰδικός, Ἴωνία, Ροῦς, Ὠδική, Νόσος.) — 39. Σοφίας μᾶλλον φθονῆσαι ἢ πλούτου καλόν.—40. *Χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ.* (χρ εἰς τό, σ, χρ εἰς τό, ν, οὐμ εἰς ι.)— 41. Lis-lit.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ κοιλὸ λέξεις μὲ δεκὰ σταυρόλεξα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δραχ. 1· Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὴς 3. Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΣΤ'—264)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΡΗΣ»

Παρατείνομεν τὸν (ΚΣΤ'—185) Διαγωνισμὸ μας ἕξι μῆνα.
Τῶν Διαγωνισμῶν: ΦΛΟΓΣΤ

(ΚΣΤ'—265)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΡΗΣ»

Διαπλασάκουλα, ἀκοστηρίξατε τὸν φτωχὸ Διαγωνισμό μας.

(ΚΣΤ'—266)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΡΗΣ»

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.—Στὴν (ΚΣΤ' 226) ἀγγελίαν ἀντὶ Ἐλληνικὸ *Βιολί*, θέλει Κλέφτικο *Βάλι* καὶ ἀντὶ «τῶν *Διαγωνισμῶν*», θέλει «τοῦ *Δημοψηφίσματος*».

(ΚΣΤ' 267)

«ΕΝΩΣΙΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ»

Ἑλληνικὴ Δόξα: Οἱ Βρυκόλακες(!) ἀπεφάσισαν νὰ σὲ στεφανώσουν διὰ στεφάνου ἀποκαλύψεως.

Πλιόβγαλης: Μετὰ χρόνον ὀλιγότερον μηνὸς θὰ βγῆτε ἀπὸ τοὺς Βρυκόλακας(!) καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἀφρόδη Γουρουνόπουλο: Ἔπειτα ἀπὸ τὸν θρίαμβον ἔρχεται ἡ σκάνα. Καὶ οἱ Βρυκόλακες(!) ἀγαποῦν τὸ γουρουνόπουλο, ἄλλὰ καὶ τὴν *δ(ε)βρο . . . σιαν*.

Ἠλιοτρόπιον: Οἱ Βρυκόλακες(!) σοῦ ἐτοιμάζουν θρίαμβον ὅπως οἱ Ρωμαῖοι τὸν ὑπάτον... *Δίμιλιον*...

«ΦΑΡΑΩ»! Μὴ πειράζεις τὶς «ΓΑΥΚΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ» γιατὶ θὰ μπλέξῃς μέ... ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ!!!!

Ἀποκαλύψεων:
ΣΚΣΤΕΙΝΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(ΚΣΤ'—268)

Γαρδένια, Εὐζωνάκι, Ἰδανισμέ, Ἰνδιάνα, Κλαίρη, Μιμόζα, Νιόβη, Τζένυ, Τριαντάφυλλα, Φιλόσοφη, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια; Δ)σις! (ΚΣΤ'92)

Ἀριστοκράτισσα, Δούκισσα

(ΚΣΤ'—269)

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΕΣ 21, ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, Σᾶς ἐψήφισα Διαπλασόπουλα ἀμνηθῆτε τή!

ΡΟΔΑΛΗ ΑΥΓΟΥΛΑ

(ΚΣΤ'—270)

Κυκλαμιά, Φαύστα, Κρινάκι, γιατὶ ἀργεῖτε; Ἰγκιπιτουν, Μιμόζα, ἀλληλογραφοῦμε; (Σαράντην, διὰ Ρ. Α.— Κανακάρη 116, Πάτρας).

ΡΟΔΑΛΗ ΑΥΓΟΥΛΑ

(ΚΣΤ'—271)

Ὁ καινοφανὴς ψευδώνυμος κύριος ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ καὶ τὸ ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΟ ΡΟΔΙΤΑΚΙ ζητοῦν ἀπὸ κάθε εὐγενικιὰ ψυχὴ ἕνα τετραδιάκι. Δίκιο; (Καὶ τὰ δυὸ τετράδια σένα φάκελο) πρὸς Δημήτριον Δημητράκην, διὰ Διαβολεμένο Ροδιτάκι, Ρόδον.

(ΚΣΤ'—272)

«ΦΑΡΑΩ», στοιχηματίζουμε μὲ 500 δρ. ἐὰν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ κάτωθι ἀδελφοὶ Σιμόνλου;

Ἀεράκι τοῦ Βόλου
Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ

(ΚΣΤ'—273)

Μενεμχὰ — Ἀναμ. Χρυσάφης. *Τούναν Χαμὰν*—Νέαρ. Σχοινᾶς.

Ἀεράκι τοῦ Βόλου
Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ

(ΚΣΤ'—274)

«ΓΑΥΚΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ»

Παρατείνομεν τὸν (ΚΣΤ'—141) διαγωνισμόν μας μέχρι τέλους Μαΐου.
«ΦΑΡΑΩ», κότε;

(ΚΣΤ' 275)

«ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, ΙΩΑΝΙΣΜΕ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ, ΑΓΝΗ ΨΥΧΟΥΛΑ, ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, ΣΥΛΛΟΓΕ ΠΑΛΙΑΤΣΟΝ, πήραμε τὶς ὅμορφες κάρτες σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά.

(ΚΣΤ'—276)

Εμπρός, παιδιά, ὀκοστηρίξατε τὸν Διαγωνισμὸν (ΚΣΤ'—106). Συμμετοχὴ ἐλπιδοφόρα.

Μέδουσα

(ΚΣΤ' 277)

Κτεριν Παλιάτσε, Γιούλη Ἄνθη, χαρίστε μας γι' ἀνάμνησι ἕνα τετραδιάκι: Καίτην Βαρζούκαν (Διὰ Φ.), Ἀρματωλῶν 13, Σέρρας.

Ὀδυσσέὰς - Δρακούλα

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία — Σοφοκλέους 1